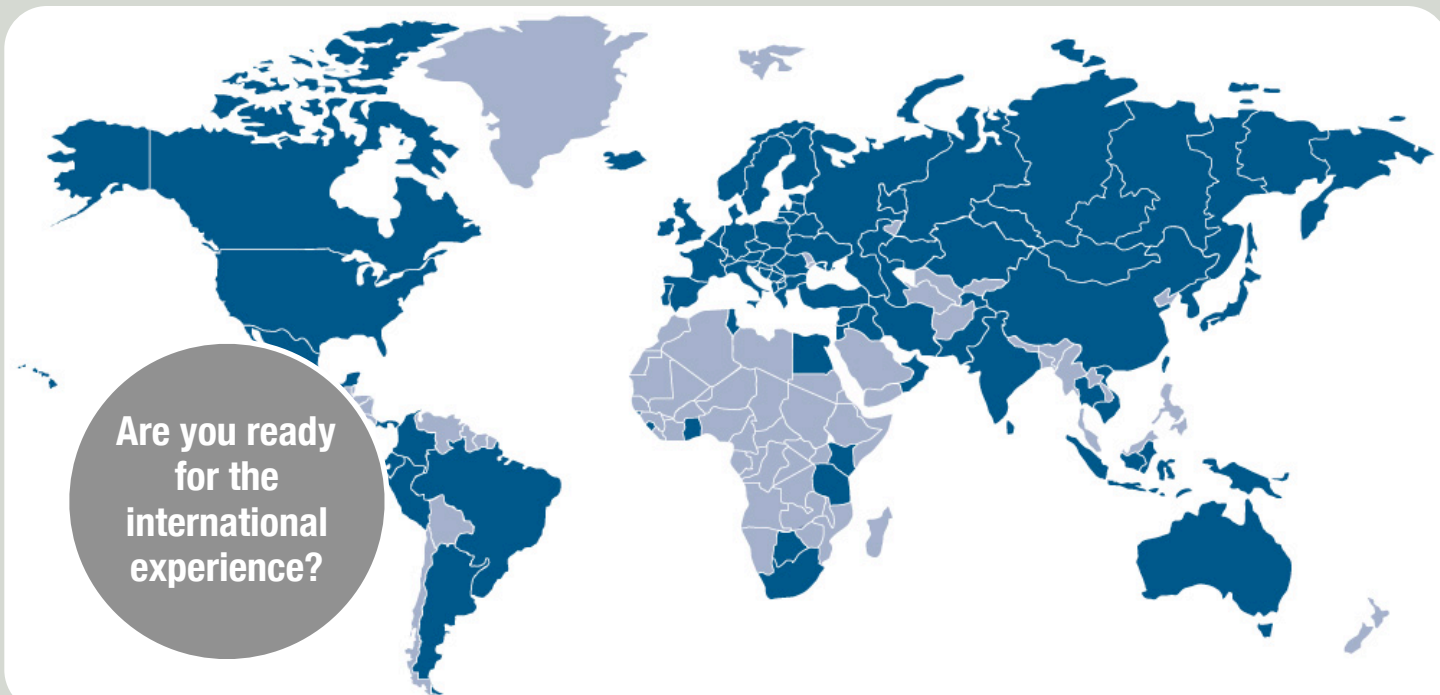

Edition 2013

IAESTE

Internship Booklet

IAESTE IS ALL ABOUT INTERNATIONAL INTERNSHIPS.

IAESTE provides a fun way to discover the world, by working abroad. In this internship booklet you can read stories written by students, just like you, who went abroad last summer with IAESTE. The goal of this booklet is to give you some impressions, to remove all doubts and to give you the chance to get this great experience for yourself!

IAESTE is active in Brussels, Leuven and Ghent. The co-operating institutes are VUB, ULB, KUL and UGent. If you are in your 3rd Bachelor or master years in bio-engineering or engineering at one of these institutes you are able to participate in IAESTE.

Enjoy reading and we hope to see you on the next IAESTE activity; sometime, someplace, somewhere in the world.

Yannick Dylst,

LC Ghent President 2013-2014

Visit www.iaeste.be
Don't hesitate to e-mail us!
Brussels: iaeste@vub.ac.be
Ghent: iaeste@vtk.ugent.be
Leuven: iaeste@vtk.be

ARGENTINA

ELIJEN HENDRICKX

Ik had al vele positieve ervaringen over laeste gehoord en het stond voor mij dan ook al redelijk snel vast dat ik ook graag op zo'n stage wou gaan om het leerrijke met het aangename te combineren. Ik wou graag naar een Spaanssprekend land gaan. Dat in combinatie met wat ik al wist over Argentinië en met het thema van de stage (betontechnologie) heeft de keuze bepaald om voor dit land te kiezen. Argentinië is het grootste Spaanssprekend land ter wereld en het bevat dan ook echt alle verschillende landschappen. Van gletsjers in Patagonië, woestijn in Salta, tropisch regenwoud in Iguazu tot en met het stedelijke karakter in de hoofdstad Buenos Aires. Dit was eveneens de stad waar ik op 29 juli naar toe vertrok om er 2 maanden door te brengen. Ik had graag heel Argentinië doorgereisd, maar daar had ik jammer genoeg de tijd niet voor. Wel heb ik enkele van die mooie trips gedaan tijdens de weekends. De rest zal voor een volgende keer zijn!

Hier volgen 8 van mijn ervaringen/trips:

San Telmo

Dit is de regio in Buenos Aires waar ik zelf verbleef. Het is een zeer oude en charmante wijk waar veel goedkope restaurantjes te vinden zijn. Er is steeds veel muziek en sfeer in de straten, zeker op zondagen. Dan transformeert heel de wijk in een grote lokale markt

San Telmo,
Argentina

waar gezelligheid troef is. Deze streek is ook wel de dada van de alternatieve kunstenaars. In San Telmo ben ik naar een milonga club geweest. Dit is een dansgelegenheid waar Argentijnen en toeristen hun beste tangopasjes bovenalen. Zelf heb ik hier twee basislessen mogen volgen...

La Boca

De meest zuidelijkst gelegen regio van Buenos Aires staat bekend om zijn kleurrijke en uit golfplaat gemaakte huizen. Het is eveneens de plek waar de Argentijnse tango nog het meest van al leeft. Op elke straathoek zijn er wel tango dansers te zien. Deze streek vormt ook de thuishaven voor de voetbalploeg 'La

Boca Juniors', waar Maradonna nog gespeeld heeft.

Palermo

Dit is de meest noordelijkst gelegen regio van Buenos Aires. Met zijn vele groene oases is dit een bron van rust. Je hebt er een grote diertuin, vele tuinen zoals de rozentuin, de botanische tuinen, de Japanse tuinen,... . Wat mij ook opviel hier is dat dit de plek is voor de sportievelingen. Je ziet heel veel lopers en zelfs nog meer skaters. Je kunt op veel plaatsen skates huren en dit heb ik dan ook maar eens uitgetest.

Puerto Madero

Flitsende nieuwe flatgebouwen typeren de meest moderne wijk van

Buenos Aires. Het is aan het water gelegen en de bekendste brug is de 'punte de la Mujer' van 'Calatrava'. Dit is trouwens ook the place to be om er 's avonds eentje te gaan drinken. Het typische drankje van Argentinië is 'Fernet', niet volledig mijn ding, maar dus wel van vele Argentijnen.

Uitstapje La Plata

Een andere laeste student uit Engeland verbleef hier 2 maanden. Hij kwam me een dagje bezoeken in Buenos Aires en vervolgens ging ik hem een dagje bezoeken in La Plata. Dit is een universiteitsstad op zo'n 60 km van Buenos Aires. We zijn er in een parrilla gaan eten. Dit zijn de typische grill restaurants van Argentinië, zeker de moeite waard!

Uitstapje Colonia

Colonia del Sacramento is een stadje gelegen in Uruguay, slechts op 1 uurtje van Buenos Aires verwijderd met de boot. Het is gelegen aan de Rio de la Plata en meer dan de helft van de stad bestaat uit stranden. De rust in Colonia staat in groot contrast met de drukte in Buenos Aires. Ik had echt genoten van dit uitstapje en 's avonds was er een heel mooie zonsondergang op het strand. In Colonia zie je de mensen ook echt voortdurend maté drinken. Dit is een typisch Zuid-Amerikaans drankje dat bestaat uit kruiden en water. Dit heb ik daar dan ook maar eens uitgetest, maar ik moest er al veel suiker bij doen om de bittere smaak aan te kunnen.

Uitstapje San Susanna

Als je uit de hoofdstad Buenos Aires gaat, kom je veel steden tegen waar nog authentieke cowboys (gaucho's) leven. Ik ben een dagje naar zo'n range van de gaucho's geweest in San Susanna. De dag bestond uit

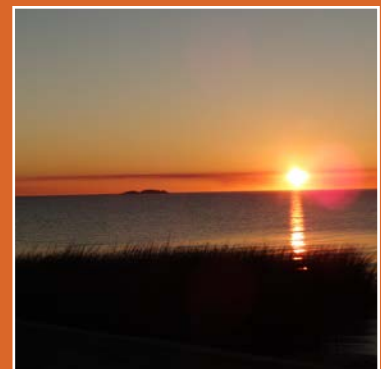
paardrijden, op een paardenkar zitten, muziek en paardenshows en uit een grote maaltijd met veel typisch Argentijns vlees. Het was een gevuld en leuk dagje.

Uitstapje Iguazu

Aan het einde van mijn stage is mijn vriendje mij komen bezoeken in Argentinië. We hebben samen een tripje (een niet te onderschatten busrit van 17 uur) naar Iguazu gemaakt, de regenwouden en watervallen op de grens van Argentinië met Brazilië. De watervallen zijn echt adembenemend mooi, zowel langs de Braziliaanse kant, waar je een overzicht krijgt over de watervallen, als aan de Argentijnse kant, waar je aan de mondingen van de watervallen staat. Tijdens dit tripje hebben we ook de Itaipu dam op de grens van Brazilië en Paraguay bezocht. Dit is de tweede grootste dam ter wereld en levert een groot deel van de energie voor zowel Brazilië als Paraguay.

Nu weten jullie al een beetje meer over wat er allemaal in de buurt van Buenos Aires te beleven valt. Buiten de ontspanning moest ik natuurlijk ook af en toe werken. Ik werkte in de nationale universiteit van Avellaneda (UTN-FRA) en mijn stage ging over het gebruik van afval polymeren ter vervanging van aggregaten in beton. Zo kan het beton veel goedkoper gemaakt worden en kunnen veel sociale problemen in Buenos Aires opgelost worden. De mensen op de Universiteit zijn zeer vriendelijk en open hier. Verwacht je maar aan vele kussen en vele uitnodigingen voor feestjes als je voor een stage in Argentinië kiest. Zeker de moeite waard.

ARGENTINA

AUSTRALIA

ANNE-LORE FINOULST

Eind augustus waagde ik mij aan een nieuw avontuur: een half jaar in Australië! In juni thesis afgerond, nog genieten van de Belgische zomer met hier en daar een studentenjob om de centjes daarna te kunnen spenderen in Australië; en weg zijn we!

Bij Australiërs heeft Adelaide de reputatie een saaie, kleine, nogal ouderwetse stad te zijn; en als ik eerlijk ben, moet ik ze wel gelijk geven. Adelaide heeft de allure van een groot dorp; De CBD (central business district) is de naam voor het stadscentrum, maar eigenlijk zijn alle stedelijke elementen in Adelaide in een paar drukke straten gepropt en zodra je deze zone verlaat, waan je je in een rustig dorp.

Het 'Ian Wark Institute' is een onderzoeksinstituut gespecialiseerd in materiaalwetenschappen. Mijn project situeert zich in de 'mineral processing'. Mijnbouw is nog steeds één van Australië's grootste sectoren waarmee veel geld verdiend wordt en die voor een grote tewerkstelling zorgt. Het instituut is uitgerust met de meest geavanceerde apparatuur. Zoals in vele onderzoeksgroepen vandaag, komt de meerderheid van de collega's uit alle uithoeken van de wereld. Men hecht in Australië veel belang aan 'Occupational Health and Safety': deze obsessie met 'gezondheid en veiligheid op de werkvloer' leidde tot uitgebreide regels en voorschriften in het labo én een drakonische beveiliging

waarbij je voor elk bureau, ruimte of labo een code of kaart nodig had om binnen te raken.

Toen ik hier aankwam was het even onwennig: koude, gure lentedagen en bovendien werd het zeer snel donker. Gelukkig begint het hier nu op te warmen. De te verkrijgen zonnencrèmes hebben als minimum beschermingsfactor 30+. Het gat in ozonlaag bevindt zich langs deze kant van de aarde, wat massaal doet smeren. Surfers en andere strandlocals brengen vaak een royale laag 'wit gedoe' aan op hun lippen en op de bovenste delen van hun wangen, dat niet intrekt en je dus echt witte lippen en strepen geeft. Dit bleek zinkcrème te zijn, een extra bescherming tegen het verbranden.

In het weekend is er tijd om South Australia te gaan verkennen. Dit is de regio met de bekende wijnen uit de Barossa Valley (o.a. Jakob's Creek). Verder zijn hier vele natuurparken én mooie stranden waar je dolfijnen, zeehonden en zelfs pinguïns kan spotten. In en rond Adelaide speelt zich in januari ook de 'Tour Down Under' af, de grootste koerswedstrijd in Australië. Ik kijk nu al uit naar de Australian Open, waarvoor ik graag naar Melbourne afzak.

Vliegen! Overal! Aan deze vervelende insecten had ik mij helemaal niet verwacht: Australische vliegen zijn veel koppiger dan de vliegen die we in België gewoon zijn, én ze zijn met veel meer. Ze zetten zich op je gezicht, je kleren, je armen en

blijven dan doodleuk zitten en blijven rond je gezicht zoemen. In de meer stedelijke gebieden was dit leefbaar, eens je je meer in de outback bevond, waren vliegennetten geen overbodige luxe. In Flinders Ranges, een adembenemend natuurreservaat op 5 uur rijden van Adelaide, leken de camperende Australiërs zich helemaal niet te storen aan de horden vliegen, in tegenstelling tot wij - internationale studenten - die beetje bij beetje zot werden en hele tijd rond zich uit lagen te wapperen in een futiele poging de vliegen weg te krijgen. Dan net zoals iedereen daar, een gezichtsvliegen net

gekocht en bleek mijn beste investering tot zo ver.

Dit weekend drie koala's gespot tijdens een bushhike in de heuvels rond Adelaide! Ondertussen zitten er voor mij al bijna 2 maand Down Under op. Het gaat hier prima! Ik hoop dat mijn gewicht niet evenredig blijft stijgen met mijn tijd hier maar in steady state gaat.

Groeten uit Australië!

AUSTRALIA

BRAZIL

HANNE SPRUYT

Ik moet bekennen dat ik op voorhand niet te veel had nagedacht en zeker niet opgezocht over mijn land, Brazilië. Ook al stond er niet veel uitleg, de stage had een interessant onderwerp, de periode paste en wie wilt er nu niet naar Brazilië? Over de taal was ik een beetje bezorgd maar de vereiste was goed Engels dus ik ging ervanuit dat iedereen daar wel een mondje sprak en natuurlijk zou communicatie met de andere trainees geen probleem mogen zijn.

Na langer onderweg te zijn dan ik zelfs wilde uitrekenen (trein naar Brussel, dan naar Parijs, vlucht van Parijs naar New York, New York naar Sao Paulo en dat was nog niet eens de eindbestemming), werd ik op de luchthaven opgewacht met mijn naam op een bordje door een vriendelijke studente. Zij sprak vrij goed Engels maar besloot toch mij mijn eerste Portugese woorden te leren toen bleek dat ik de taal niet sprak, ik had nattigheid moeten voelen. Zij heeft mij de bus op gezet voor de laatste 8u naar mijn woonplaats voor de volgende 8 weken: Presidente Prudente.

We waren op dat moment met 4 trainees die allemaal in de "moradia" sliepen, de gratis homes van daar. Kamers werden gedeeld per 2 of 3, als er een extra matras tussen de twee bedden gelegd werd, en de huisjes waren per 4 kamers. Er was geen plek meer in dat van de andere trainees dus

**Presidente
Prudente,
Brazil**

kwam ik toevallig uit in een huis waar niemand Engels sprak. Ik heb een volledig vernieuwd respect voor Google Translate nu:) Ik heb mijn (naïeve) ideeën over de kennis van het Engels daar grondig moeten bijstellen. Eén op 10 of waarschijnlijk zelfs 15 studenten daar sprak een beetje Engels, ondanks het feit dat ze het bijna allemaal gekregen hebben tijdens hun middelbaar. Het verschil tussen communiceren met iemand die 5 woorden Engels kent of iemand die absoluut niets weet is trouwens ook groter dan ik dacht. Als je geen enkel raakvlak hebt tussen de talen die je spreekt wordt het simpelste proberen vragen enorm lastig.

Portugees leren dan maar... Makkelijker gezegd dan gedaan weliswaar. Wie nog een goede vocabulaire Frans heeft geraak vrij ver qua zelf spreken. Op papier is er heel veel gelijkend en ook de vervoegingen zijn vrij gelijkaardig. Het is verstaan dat het lastige stuk is. Ze spreken namelijk veel te snel om aparte woorden te kunnen onderscheiden. Maar op zich had ik de basiscommunicatie vrij snel onder de knie, ingewikkelde conversaties moest ik maar gewoon houden voor de paar mensen waarmee ik Engels kon spreken.

Op naar de stage zelf dan, toch de hoofdreden waarom ik 8 weken van mijn vakantie besloot te gaan werken. Ik ben er nog altijd niet

achter wat er daar exact is misgelopen. Het leek mij dat mijn professor gewoon niet wist wat er van hem verwacht werd te doen met stagiairs. Of eigenlijk zelfs de universiteit. We werden wel vergoed om 8u per dag te werken maar niemand van ons had een bureau of iets van controle op wat we eigenlijk deden. Daarbovenop denk ik dat het niveau van de universiteit daar ook lager lag dan wat wij gewend zijn, maar ik durfde het ook niet echt vragen omdat ik niemand wilde beledigen. Het kan ook zijn dat hij dacht mij een plezier te doen door mij weinig werk te geven en mij zo vrij te laten. Het kwam er alleszins op neer dat mijn projectje absoluut niet genoeg was om mij bezig te houden.

Sommigen daar snaptten absoluut niet waarom mij dat zo frustreerde, wie wilt er nu niet in Brazilië zitten met alle tijd van de wereld om te doen

waar je zin in hebt? Voor mij voelde het alsof ik 8 weken vakantie had opgeofferd met het doel om 6 studiepunten minder te kunnen doen tijdens het jaar en in de plaats daarvan 8 weken zat te niksen en filmpjes te kijken zonder er een vak voor te kunnen laten meetellen. Ik ben wel een paar keer een uitstap gaan maken maar de afstanden zijn daar zo enorm dat de dichtstbijzijnde toeristische stad al vlotjes 8u bus was, dat telkens alleen doen bleek toch ook niet mijn favoriete bezigheid. (onze zomer is laagseizoen in Brazilië dus ook hele weinig backpackers om onderweg tegen te komen en mee samen te reizen)

Ik ben op zich blij dat ik geweest ben, beter dat dan niet durven appliceren, maar als ik het opnieuw zou doen zou ik toch zorgen op voorhand beter te weten waaraan ik begon.

BRAZIL

COLOMBIA

EMMA ROMBAUT

Op het moment dat dit met-handige-tips-doorspekt verslag in 't Civiële verschijnt is de deadline van de A-form van IAESTE reeds in zicht. Onder het motto 'het aangename met het nuttige combineren' willen vele derde bachelors en eerste masters een stage doen die kan ingebracht worden voor studiepunten, maar die ook uitzicht biedt op een buitenlands avontuur. Want een avontuur zal het zeker zijn: je duikt enkele weken helemaal onder in een nieuw leven. Je vertrekt moederziel alleen, zonder goed te weten waar je terecht zal komen, naar een nieuw land met vreemde gewoontes en vaak een onverstaanbare taal. Last van koudwatervrees? Gelukkig staat de lokale IAESTE-groep te springen om hun land voor te stellen aan nieuwkomers en voor je het weet word je op facebook gespamd met vriendschapsverzoeken en al dan niet begrijpbare posts...

Ik heb 8 weken lang stage gedaan in Ibagué, een middelgrote stad in Colombia. (Tip 1: Boek je terugreis twee weken later dan het einde van je stage. Je kent ze nu nog niet, maar tegen dan ga je goede vrienden hebben.) Ibagué is gelegen aan de voet van de middelste van de drie Andes-bergketens, met twee vulkanen en ontelbare watervallen binnen een straal van 30 km. Als één van de weinige IAESTE-trainees op de publieke universiteit, was ik iets minder betrokken bij IAESTE, dat alles organiseerde vanuit de private universiteit. Erg was dat niet, want ik heb evengoed veel mensen leren

kennen en ook wel beter de huidige problemen in Colombia leren begrijpen. (Tip 2: Altijd ingaan op uitnodigingen helpt je al een heel eind vooruit. Ook al is het een uitnodiging voor de zondagsmis.)

Waarom Colombia?

Ik had drie opties buiten Europa voor chemische technologie: Oman, India en Colombia. Staan zwoegen in Oman bij 40° op een raffinaderij tussen mannen met tulbanden en baarden sprak me niet zo aan (Tip 3: Check de site van je werkgever voor je appliqueert. Eén foto kan meer zeggen dan 1000 woorden.) Ik koos Colombia als tweede, na India, deels door de slechte reputatie die Colombia heeft op vlak van veiligheid. De Colombianen zelf zien het anders met hun nationale quote: "Colombia, the only risk is wanting to stay". Klinkt lichtjes ironisch voor een land dat tot enkele jaren terug de grootste producent van cocaïne was (nu derde na Bolivia en Peru) en dat bekendstaat

voor zijn strijd tegen de kidnappende, drugsdealende en regering-infiltrerende guerillastrijders van de FARC, van oorsprong een communistische boerenbeweging.

Waar ik aan het begin van mijn stage dus bijna elke dag in hakkend Spaans mijn keuze wat verbloemd moest uitleggen, kan ik jullie nu toch oprecht een paar uitstekende redenen geven waarom Colombia de max is:

Colombia is het meest biodiverse land ter wereld per vierkante meter, met sommige soorten die enkel daar voorkomen. Er groeit fruit dat je nog nooit gezien hebt en kleurige bloemen, vlinders, insecten en vogels. Je hoeft hiervoor niet naar de plantentuin of een natuurpark te gaan: je vindt dit allemaal net buiten de stad, aan de kant van de weg. (Tip 4: Neem geen fruit mee op wandeling in Colombia. Er groeit genoeg, maar wilde limoen is wel zuur.)

Colombia is het enige land in Zuid-Amerika dat twee verschillende kustlijnen heeft. Aan de Caraïbische zee zijn de met palmbomen afgezette witte stranden toeristische trekpleisters. Van op de grijze stranden van de Pacifische oceaan kan je zeeschildpadden en walvissen spotten, of chillen naast watervallen die zich vanuit de jungle in de oceaan storten. Als stranden je ding niet zijn kan je vulkanen bewandelen in het hooggebergte van de Andes met rustpauzes in warmwaterbronnen, meerdaagse trekkingen doen door de jungle naar verlaten indianensteden of plaatselijke stammen bezoeken in het Amazonewoud. Who's in?

Colombianen zijn bij de gelukkigste en vriendelijkste mensen van de wereld. Op vlak van BNP scoort Colombia misschien laag, maar op de Happy Planet Index staan ze momenteel op nummer 3 (België ergens rond de 80). En wat ben je met rijkdom als je er niet gelukkig van wordt?

Colombia is veilig, maar je moet je nu ook weer niet zonder zorgen in het Aards Paradijs wanen (Tip 5: Doe dat best ook niet 's nachts in het Citadelpark). Alle bronnen zijn het eens: de situatie is er de laatste jaren stukken op verbeterd, zeker op toeristische plaatsen.

En de stage?

Op mijn stage moest ik mijn begeleidster bijstaan bij haar onderzoek naar de feromonen van plaatselijke fruitvliegpopulaties. Wanneer de levenscyclus van de fruitvlieg ervoor zorgde dat we enkele dagen niet verder konden, hielp ik bij anderen. Er werden plantenextracten geanalyseerd en schorpioenen gemolken om tegengif te maken. Ik kreeg een paddestoelen-rondleiding op de campus: grote aantallen hallucinogene paddestoelen werden geteld, vreemd genoeg. Ik vond het oprecht interessant, maar de efficiëntie

lag wel een pak lager dan hier. (Tip 6: Als je elke dag in het labo moet zijn, doe dan genoeg lange broeken mee. Twee is te weinig.)

Een werkdag was van 08:00-12:00 en 14:00-18:00 en ik verdiende ongeveer 450€ per maand, wat ruim genoeg is voor de onkosten daar. Ik had het geluk om in een heel fijn labo terecht te komen, met jonge en toffe collega's. Feestjes met BBQ en salsamuziek voor het hele labo werden elke maand gegeven door de professoren. Kan je jouw vakgroep al voorstellen, al salsadansend terwijl de grote baas zijn beste karaoke-performance bovenhaalt?

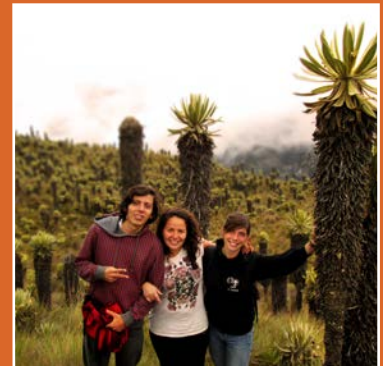
Was het wat plezant?

Jazeker! Ik heb enkele onvergetelijke herinneringen om naar terug te kijken: leuke feestjes op nieuwe locaties (strand, shiva,...), de vele dagtochten (te voet, te paard, met de boot of motor) door de adembenemende en ongerepte natuur én in tof gezelschap, ontroerende vrijgevigheid van mensen die amper iets hebben, verschillende adrenalinerushes...

Er waren natuurlijk ook minder toffe momenten: Ik ben na een week veranderd van huis omdat mijn huisbazin een beetje gek was, heb veel afscheid moeten nemen, ze hebben me enkele keren op een afspraak laten staan zonder op te dagen, ik heb veel last gehad met de administratieve rompslomp. Maar door de manier waarop je daarmee omgaat leer je jezelf ook wel beter kennen, dus ik zou hier niets aan willen veranderen.

Als conclusie moet ik toch toegeven dat de nationale leuze meer waarheid bevat dan je zou denken. Spijtig genoeg kon ik er niet langer blijven, maar ik ben zeker van plan om terug te keren! (Tip 7: Vul gewoon al je A-form in. Je hebt niets te verliezen!)

COLOMBIA

CZECH REPUBLIC

MAX BEAUCHEZ

Afgelopen zomer heb ik stage gelopen bij het Instituut voor Chemische Technologie (ICT, of VSCHT in het Tsjechisch), een universiteit gewijd aan chemie in Praag. De stage duurde 7 weken, van het einde van de eerste zit tot het begin van de tweede zit.

Bij aankomst in Praag werd ik op de luchthaven opgehaald door iemand van IAESTE, die me meenam naar de universiteitshomes waar ik zou verblijven. Ik had een gedeelde kamer in Sazava, een flatgebouw van de universiteit in een buitenwijk van Praag waar veel homes van universiteiten zijn. Ik zat in een tweepersoonskamer met balkon, bureau en twee bedden. Per twee kamers van twee personen was er een gedeeld toilet, badkamer en keuken. De inrichting was nieuw, al was dat niet zo voor alle kamers: sommigen hadden een inrichting die nog uit de jaren tachtig stamde. Vlakbij Sazava was een groot overdekt nieuw winkelcentrum, Chodov, waar vrijwel alles te verkrijgen was.

De volgende ochtend werd ik door iemand van IAESTE begeleid naar de universiteit en werd mijn metroabonnement en simkaart geregeld. De universiteit is goed te bereiken met de metro vanaf Sazava in zo'n 40 minuten. De universiteit is centraal gelegen, ongeveer een kilometer ten noorden van de Praagse burcht (Praag 6, Dejvicka). In de

Prague,
Czech
Republic

universiteit ontmoette ik mijn professor, werd mijn lab getoond en vertelden ze me waar ik me mee bezig kon houden die zomer: een bioreactor met schimmels voor de afbraak van textielafvalwater.

Het lab zelf was goed ingericht en ik had een eigen bureau en computer ter beschikking. Er werd me ongeveer verteld waar ik me mee bezig kon houden, maar voor de rest werd ik de hele zomer erg vrij gelaten. Als ik om hulp vroeg gaven de andere mensen legden de andere mensen werkzaam in het lab me dingen uit, maar ze waren uit zichzelf niet zo spraakzaam tegen mij. Het was mij vrij mijn werktijden te bepalen: meestal kwam ik later in de dag maar bleef

ik dan ook tot een uur of 7. Aan het einde van mijn stage heeft een collega in mijn lab nog een afscheidsbarbecue georganiseerd, wat erg gezellig was.

Het beste aan een stage in Praag is het sociale leven. Praag is een grote IAESTE-stad, en op het hoogtepunt waren er zeker 30 trainees in Praag. In mijn universiteit waren er ook een tiental, en elke dag gingen we samen lunchen in de resto van de universiteit. De andere IAESTE trainees die bij de CTU (Czech Technological University) of bij bedrijven zaten zag ik bijna elke avond bij feestjes in Sazava of op café, georganiseerd in de levendige facebookgroep of groeps-chat. Ook organiseerde IAESTE Praag veel

activiteiten: wandeling door de Joodse wijk, wandeling naar de Petrintoren, karten, paintballen etc.

Praag is zelf natuurlijk ook een zeer mooie stad. Er is veel moois te zien in Praag, al is het in de zomermaanden erg toeristisch. De drukte beperkt zich echter vooral tot de as burcht-karlovu most-staromestska namesti-namesti republiki; daarbuiten valt het op zich wel mee. Wonende in Praag heb je ook veel tijd om de minder drukke dingen te bekijken en de dorpjes rondom Praag te bezoeken (vooral Cesky Krumlov en Kutna Hora zijn aan te raden).

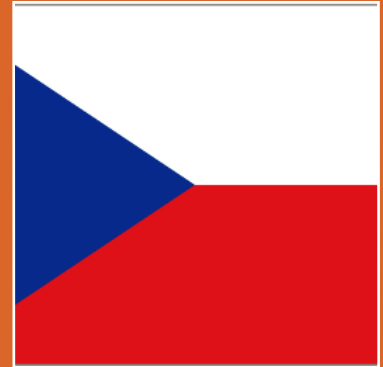
De prijzen in Praag zijn vaak zeer redelijk, al liggen ze op de voornoemde toeristische route wel hoger dan elders. Bier kost ongeveer 30 kronen (€1,20) voor een halve liter en je kunt op restaurant een heel lunchmenu eten voor ongeveer 120 kronen (€5). De prijzen in de resto liggen nog lager: voor 2 euro heb je

daar een maaltijd. Het loon van 8000 kronen per maand (5000 netto na aftrek van huurprijs voor de kamer) zou voldoende kunnen zijn om van te leven als je zuinig bent.

Oost-Europa heeft waarschijnlijk de hoogste dichtheid van IAESTE LCs in de wereld, en dus waren er elk weekend wel weekenden om naar toe te gaan: Wenenweekend, Budapestweekend, Krakowweekend en uiteraard het Praagweekend. Deze weekenden bestaan bijna altijd uit een welkomstfuif op vrijdag, zaterdag en zondag een toeristisch programma en zaterdagavond een eindfuif. De meeste steden zijn goed te bereiken vanuit Praag met bussen of de trein; vooral StudentAgency bussen zijn erg goed.

Samenvattend kan ik een stage in Praag van harte aanbevelen: het is een prachtige stad, sociaal is er zeer veel te doen, het is goedkoop en het werk is ook interessant. Vitejte v Praze!

CZECH REPUBLIC

DENMARK

BENOIT DE VRIEZE

Na de applicatieprocedure in februari kreeg ik de kans om een stage bij Microsoft in Denemarken te doen. Voor ik echter op stage kon vertrekken volgden nog vier zenuwslopende sollicitatie-interviews. Het was pas tijdens de eindexamens dat ik het goede nieuws te horen kreeg dat ik een jaar in het grootste softwarebedrijf ter wereld stage kon lopen.

Er zat echter nog een addertje onder het gras. De dag voor ik zou vertrekken kreeg ik te horen dat mijn contract geen stagecontract naar Belgisch recht was, maar een arbeidscontract. We kunnen zeggen dat er op zijn minst een onnauwkeurige communicatie was vanuit IAESTE. Uiteraard betekende dit dat ik in België een aantal voordelen, zoals het kindergeld, zou verliezen. Uiteindelijk besloot ik het avontuur toch aan te vatten. Zo vertrok ik midden juli naar Kopenhagen.

Bij mijn aankomst werd ik door een IAESTE medewerker naar mijn appartement gebracht, waar ik samen met Gerard, een trainee uit Spanje, de eerste zes maanden van mijn stage zal wonen. Het appartement ligt op een boogscheut van de Deense Technische Universiteit in Lyngby, zo een 12 km buiten het centrum van Kopenhagen. Gerard was reeds twee weken eerder in Denemarken aangekomen en hij introduceerde me het eerste weekend aan de andere stagiairs hier in Denemarken. In totaal zijn er hier

Copenhagen,
Denmark

een dertigtal stagiairs van over de hele wereld, waarvan er vijf ook bij Microsoft werken. Bovendien zijn er ook een groot aantal vroegere trainees die hier na hun stage blijven werken zijn in het bedrijf van hun stage of in een ander bedrijf.

In het Microsoft Development Center Copenhagen worden enterprise resource planning en customer relationship management toepassingen ontwikkeld onder de merknaam Microsoft Dynamics. Ik werk daar samen met negen collega's in een team dat het "planning" gedeelte van het Microsoft Dynamics AX product ontwikkeld. Vanuit het oogpunt van een software engineer valt mijn stage op een zeer interessant moment: de 22 jaar oude Dynamics AX applicatie wordt gemigreerd naar een nieuw platform.

De eerste twee weken op mijn werk waren gevuld met het opzetten van mijn computer, installeren van de software en het aanvragen van toegangsrechten. Begin augustus, wanneer men manager terugkwam uit verlof, kreeg ik mijn eerste opdracht voorgeschied. De verzameling van ongeveer honderdduizend unit tests was gemigreerd naar het nieuwe platform, maar was niet stabiel noch waren de resultaten van de testen relevant voor de kwaliteit van de code. Het was mijn taak om de kwaliteit van de verzameling unit tests te verbeteren zodat alle applicatieteams met een gated check-in konden beginnen werken en zodat regressietesten uitgevoerd konden worden. Na enkele meetings over de strategie om het probleem aan te pakken ging ik aan de slag. Ik kon mijn eigen tijd indelen en mijn eigen doelstellingen

op korte termijn opstellen. Mijn prestaties werden namelijk niet, zoals bij de vaste werknemers, op de voet gevolgd in het project management systeem. Tot midden oktober heb ik aan dit project gewerkt. Hierna zal ik een nieuw project krijgen van mijn manager.

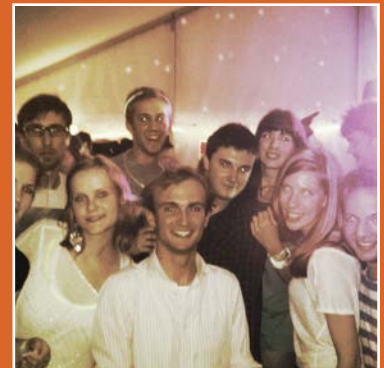
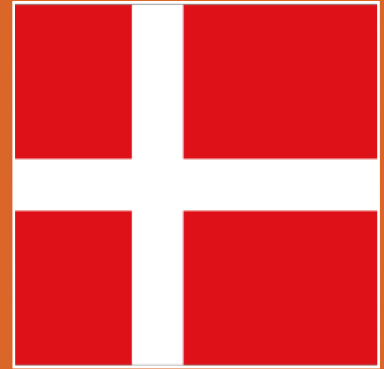
Ondertussen heb ik mij de eerste drie maanden van mijn stage niet verveeld. Elke dinsdag is er de “weekly” van IAESTE, zonder twijfel het hoogtepunt van de week. Alle leden en trainees verzamelen op het kantoor van IAESTE. Iemand kookt een typisch gerecht uit zijn eigen land voor rest. En nadat de afwas gedaan is zakken we af naar de studentenbar om pintjes te gaan drinken. Het gebeurt niet zelden dat een enkeling een rondje “fisk” (een typisch Deens alcoholisch drankje) trakteert. Woensdag is doorgaans geen prettige dag op het werk.

In het weekend gaan we veelal het nachtleven van Kopenhagen

verkennen. Er is het Meat Packing District, de hipsterbuurt Nørrebro en de clubs in het centrum van Kopenhagen. Ook zijn de uitstappen naar het vlakbij strand, de culturele toppers in Kopenhagen. Vanuit IAESTE worden er ook activiteiten georganiseerd, zoals de daguitstap naar Roskilde (het vroegere machtscentrum van de Vikingen) en het kano-weekend in augustus. Begin oktober was er de huttentocht van IAESTE, die ik helaas niet kon meemaken.

Stages in Denemarken zijn typisch een stuk langer dan de stages die we in België gewoon zijn. De termijn varieert van vier maanden tot een jaar. Aanvankelijk was ik daar nogal sceptisch tegenover, maar nu ik hier ben vindt ik het nog zo geen gek idee. Ik heb al veel mensen leren kennen, niet alleen oppervlakkig, maar ook op persoonlijk niveau. En ik heb ook al afscheid moeten nemen van vrienden die terugkeren naar hun thuisland.

DENMARK

ECUADOR

SIMON BECKERS

Op zoek naar een cultuurshock, in een land met prachtige natuur en internationaal gezelschap kwam ik bij IAESTE terecht. De organisatie beschikt over contacten in meer dan 80 landen verspreid over heel de wereld, voor iedere student wat wils. Mijn doel voor deze stage was om eindelijk ervaring op te doen in de praktijk na die talloze theoretische cursussen, om eindelijk te proeven van het echte werk. Ik studeer werktuigkunde-elektrotechniek met als master vehicle technology and transport. De stage die ik verkoos en ook kreeg, ligt volledig in de lijn met mijn opleiding. Het transportbedrijf Jom Transportes, gevestigd in Quito, Ecuador, zocht een student, gemotiveerd om mee te werken in de opbouw van een onderhoudsplan voor de vrachtwagen vloot van het bedrijf. Mijn stage bestond uit een gevarieerde mix van werk in het hoofdkantoor in Quito, afgewisseld met werk "in the field" in el Coca, in de Amazone waar ik kon meedraaien in het team van mecaniciens die de defecte vrachtwagens repareerden. Naast het werk was er meer dan genoeg tijd om het continent, zijn mensen, zijn gebruiken en cultuur te leren kennen. Een onvergetelijke ervaring die me heeft verrijkt in levenservaring.

De eerste week van mijn stage vertoefde ik in "the leading destination of South-America 2013" Quito, Ecuador. Volgens critici dus de mooiste stad in Latijns-Amerika. Na wat reizen doorheen Colombia, Peru en Bolivia moest ik ze gelijk geven. Ik verbleef bij een alleenstaande en liefhebbende vrouw in een prachtig appartement dat

uitkeek over de grootstad. Zij zorgde voor mijn ontbijt, avond eten en zorgde dat ik niets te kort kwam. De eerste werkdag bestond uit een kennismaking met de activiteiten van het bedrijf, de business strategie, de werknemers en het werk dat ik zou doen. Daarna gingen we aan de slag en werkten we aan veiligheidsplannen voor de onderhoudssite in el Coca, in de Amazone. Hierbij leerde ik gebruik maken van het programma Autocad en kon ik steunen op mijn kennis van Inventor, een programma van dezelfde software producent Autodesk. We tekenden de plannen in detail met de nodige veiligheidswaarschuwingen om ze daarna te plotten voor gebruik in de onderhoudssite in el Coca. Ik werkte gedurende deze tijd met ingenieur Ricardo Hernandez, hij beschikte over de nodige ervaring en praktische kennis om mijn werk in goede banen te leiden. Gedurende het werk was er ook tijd om de lokale salsa cultuur te leren kennen

en wat plannen te maken voor nachtje stappen. Elke middag gingen we samen met wat mensen van het kantoor eten in de lokale restaurants waar je voor een luttel 2 dollar kon eten wat de pot schaft. Op deze wijze leerde ik ook de Ecuadoriaanse keuken kennen en appreciëren. Na de veiligheidsplannen begonnen we aan het onderhoudsplan en kreeg ik ook meer inzicht in de omvang van de machinerie van het bedrijf. Ze beschikken over talloze vrachtwagens, trailers, vorktrucks, heavy duty kranen.

Gedurende het eerste weekend leerde ik de andere IAESTE studenten kennen. Er waren mensen van over heel de wereld, elk met hun eigen gebruiken en ervaringen. We trokken richting de kust om wat uit te rusten op het strand en mekaar te leren kennen. 's Avonds was het strand gevuld met talloze beach parties en we kozen de beste uit. De ochtend erop wisselden we de verhalen uit over de avond en katerden we uit

op het strand. Na het weekend werd ik uitgenodigd door mijn baas om te gaan lunchen in zijn huis. Superlatieven schieten te kort om deze kast met oldtimer vloot te beschrijven. Hij beschikte over talloze wagens daterend van voor de tweede wereld oorlog.

De week erna vloog ik richting de Amazone voor wat praktisch werk. Ik mocht kiezen of ik mijn dagen spendeerde op het kantoor of op de werkvloer met de mechaniciens, ik koos voor het tweede. Ik leerde nieuwe turbo's plaatsen, hele motoren reviseren, mocht met heftrucks rijden en bezocht olieboringen in de Amazone. Ik leerde de mecaniciens kennen en schaafde mijn Spaans bij in het proces. Een vriend van de werkvloer nodigde me uit om bij hem thuis te gaan eten 's avonds, voor de familie was het een hele eer om een Europeaan over de vloer te krijgen. Ze hadden niet veel, maar wat ze hadden boden ze mij aan. Ze waren duidelijk arm zoals heel de amazone regio. De kinderen deelden de bedden, de broers samen en de zussen samen. Mijn kameraad nam me mee voor een toer doorheen zijn stadje, achterop zijn brommer. We reden door de stoffige straten vol putten en spraken af met vriendinnen van hem. De twee bevallige dames bleken beide schoonheidsmissen te zijn. Die avond werd de jongste zus opgebeld om een verplicht nummer te komen doen op een evenement van de stad. Ze moest er dansen met alle hoge pieten en ik en de zus mochten plaats nemen op de ere-stoelen om de festiviteiten en optredens te aanschouwen.

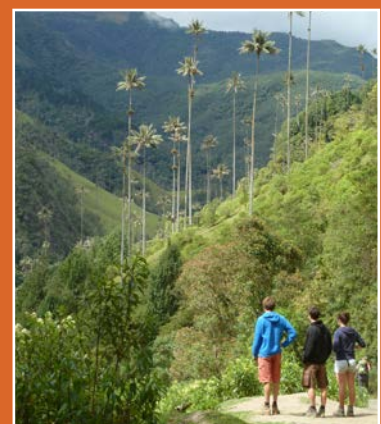
Na mijn werkperiode in el Coca, vloog ik richting Peru om de regio van Cusco te bezoeken. Het landschap was prachtig, het volk zeer typisch gekleed, de cultuur zeer

interessant en de sites adembenemend. Na het bezoek aan de wondermooie site van Machu Picchu vloog ik terug richting Quito om erna op weekend te gaan met de studenten groep. We trokken richting een vulkanisch meer en de markt met locale specialiteiten.

In de laatste werkweek legde ik me toe op een probleem van de ingenieurs. Na reparatie van de steunpalen van hun hijskranen, braken deze opnieuw, exact in de herstelde en gelaste regio. Ik maakte een document met theoretische uitleg over materiaalkunde, temperatuursbehandeling van metaal en de invloed van lassen op de sterkte van temperatuursbehandeld staal om hun inzicht te geven in hun fouten. Ik bood enkele alternatieve lasmethodes aan die hun probleem konden oplossen.

Na het afronden van mijn werk beklommen we met de groep de 2e hoogste vulkaan ter wereld, de Cotopaxi. Na deze onvergetelijk trip was het tijd voor een nieuw avontuur, bestemming Bolivia. Op het programma stond het Titicaca meer, de zoutvlaktes van Uyuni en de hoofdstad La Paz. Erna trokken we richting Peru om het zuiden te verkennen. We zagen condors, zeeleeuwen, pelicanen, pinguins... Vervolgens bezochten we de Peruviaanse hoofdstad Lima. Na al dit buitenlands moois betraden we terug Ecuador bodem om het pre-colombiaanse Cuenca te bezoeken gevolgd door de prachtige watervallen van Mindo. Als klap op de vuurpijl eindigde ik mijn reis met een week Galapagos, 's werelds mooiste en meest ongerepte fauna. Zwemmen tussen de reuze waterschildpadden, haaien en iguana's, het is wat speciaals.

ECUADOR

ECUADOR

PIETER-JAN ROEX

Via de internationale organisatie IAESTE, heb ik de mogelijk gehad deze unieke intercontinentale ervaring te beleven. Mijn avontuur begon bij het kiezen van de stage. Als bio-ingenieur met specialisatie landbouw en de onweerstaanbare drang om het reilen en zeilen van Zuid-Amerika te ontdekken, bleven er niet veel opties meer over. Ik appliqueerde voor Ecuador omdat het aan mijn 2 voorwaarden voldeed en ik werd geaccepteerd. Ik boekte mijn vlucht, regelde de administratieve rompslomp en op 5 augustus zette ik voor het eerst voet op Ecuadoriaanse bodem. Al mijn onwennigheid en onzekerheid over alleen reizen verdween al gauw in de eerste week. De plaatselijke contactpersoon van IAESTE deed uitermate haar best om al de buitenlandse studenten, lustig voor avontuur, thuis te laten voelen. Ze hielp mij met zowat alles: kennismaken met mijn bazen, administratieve papieren, Ecuadoriaanse gebruiken en levensgewoontes, ontmoeten van andere buitenlandse studenten...

Uiteindelijk kwam ik terecht in een universiteit in een deelgemeente van Quito, nl. Escuela Superior Politecnica del Ejercicio. De eerste dag werd ik rondgeleid door de hartelijke vice-rector die mij het dagelijkse leven in de op een klein dorp lijkende universiteit uitlegde. Een westerse student is hier iets totaal onbekends en zeer gegeerd voor het aanzien van de

Quito,
Ecuador

universiteit, zeker wanneer deze een masterdiploma heeft bereikt op, voor hun, een zeer jonge leeftijd. Langs de vele groten opgetrokken ogen die ik zo goed als altijd kreeg aangeboden bij het vermelden van mijn leeftijd bij mijn diploma, kreeg ik ook enkele keren de gedachtegang te horen dat ik lesgever zou moeten zijn aan hun universiteit. Al snel kwam ik erachter dat het universitair systeem zowel in jaren als in niveau minstens even verschillend is als de cultuurskloof tussen de westerse en de Zuid-Amerikaanse landen. Een lesgever vroeg naar mijn specialisering en ik vertelde hem al te graag dat mijn thesis over hydrocultuur ging. Ook hij was enorm geïnteresseerd in deze

bodemloze cultuurtechniek, maar had in het verleden enkele problemen gehad. Met veel plezier bood ik mijn kennis aan en beloofde ik hem te helpen waar ik kon. We bundelden onze kennis, leerden van elkaar en realiseerden enkele projecten of het begin ervan (want op 2 maanden kan men niet zoveel doen, zeker niet op het wereldberoemde 'tranquilo'-ritme wat alomtegenwoordig is in Zuid-Amerikaanse landen). Dit was een zeer leerrijke en aangename ervaring, aangezien ik hetzelfde gebied eens via een andere cultuur zag. Vaak spraken we ook over de verschillen in en buiten ons studiegebied tussen onze beiden culturen. Het kwam zo ver zelfs dat we een weddenschap hadden

gesloten over de deadline van een project uitgevoerd door studenten in samenwerking met mijn werkmakker. Het was een mooie avond en ik heb geen van mijn pinten moeten betalen die dag.

Ook op andere landbouwvlakken was Ecuador, en met name ESPE, een schot in de roos. Mijn werkmakker zorgde ervoor dat ik in elke streek van Ecuador minstens een paar typische teelten leerde kennen. Ecuador is een land van superlatieven: ongerepte natuur, uitgestrekte stranden, ontembaar hoge en ijzige bergen en een jungle met een biodiversiteit waarvan men achterover valt. Zowel in de kuststreek, bergen als jungle ben ik met professors typische landbouwteelten gaan bezoeken. Dit waren vaak relaxte en op maat gemaakte uitstappen van enkele dagen. Daarbij waren dit uitzonderlijke opportuniteiten om het Ecuadoriaanse, niet toeristische plattenland te bezoeken. Van theeplantages, bananenvelden tot exotische vruchten, alles werd mij voorgeschoteld.

Niet alleen het werk is een boeiend tijdverdrijf tijdens de IAESTE-stage, de internationale contacten die gemaakt worden met de andere studenten maakt alles nog onvergetelijker. Elk weekend van de 2 maanden die ik gewerkt heb in Ecuador zijn we het idyllische land gaan bezoeken. Het

eerste weekend werd ik al direct met mijn neus op de feiten gedrukt dat de tijd die ik in Ecuador ging spenderen memorabel ging worden. We toerden langs vulkanische meren, bezichtigden zonnestructuren op de evenaar, bezochten een stadje dat omgetoverd was in traditionele en artisanale markt en maakte een al te gek, superstrak internationaal feestje! Dit was enkel nog maar het eerste weekend, daarna volgden er nog veel meer. Zo passeerden machtige watervallen, afdalingen erin, canoying over grote ravijnen en valleien, typische gerechten en dranken, natuurlijke thermische baden, tochten op rivieren en vulkanen, exotische fauna en flora, kleurrijke grotten, hooggelegen en uitgestrekte meren, idyllische landschappen, rafting op wilde rivieren in de jungle, een bungee-sprong van een brug, pittoreske gebouwen, adembenemende uitzichten, warme stranden en stevige vriendschappen de revue. Kortom de IAESTE-stage is een aanrader voor iedereen en een must do voor diegene die hun horizon willen verrijken via andere culturen in de korte pauze tussen het afstuderen en uw 2de vrouw (werk) voor de rest van uw leven.

ECUADOR

GERMANY

BENJAMIN BUYSSCHAERT

Last year I decided to do an internship abroad and my choice fell on the Leibniz Institute of Plant Genetics & Crop Plant Research or also known as IPK. IPK is situated in the small village of Gatersleben in the Harz region in the centre of Germany.

After driving through huge barley fields I finally arrived on the IPK campus where Alexa from IAESTE welcomed me. She helped me through the impressive German administration and showed me my studio in the guesthouse. The next day I already met my friend and colleague Pollet from Ecuador. Although Pollet and I were the only IAESTE students we were not the only foreigners in the institute and we soon met people from across the world doing research, internships or their PhD.

My work consisted of the monitoring of experiments regarding the responsiveness of *Arabidopsis thaliana* species towards the plant growth promoting rhizobacterium *Raoultella terrigena*. This means that we sowed and vernalized the plants and transferred small seedlings to plates inoculated with bacteria. At the end of the growth phase, I harvested the plants to measure different parameters to compare the growth of the plants. The second aspect of my project consisted of some growth experiments with the bacteria to find the optimal growth conditions.

Gatersleben,
Germany

Besides this project IPK also gave us the opportunity to help and to be involved in different projects.

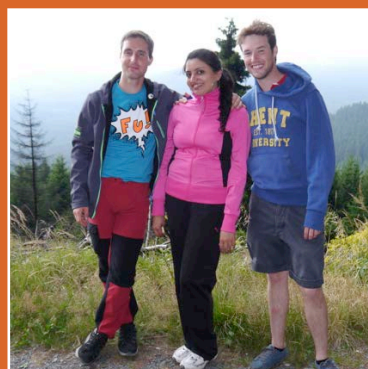
IPK is a big institute and is almost like a village on itself. During the week the people working in the institute organize activities like a movie night, beer garden or club evening and during these activities I got to know my colleagues very well which made me feel immediately part of the group. Today I can say that many of my colleagues in IPK became good friends and we already planned to meet again after my internship. Sometimes during the week we also went to the historical town of Quedlinburg to eat something together. Quedlinburg is a small but very

beautiful medieval town with bars and restaurants where you can taste the locally brewed Lüdde beer or some of the 130 kinds of cakes they make in Vincent's cake bakery. In the weekend we did very different things together with Tilo, Alexa and Laura from IAESTE Germany. For our first weekend we went hiking on the Brocken, Germany's highest peak (1,141 m) and the weekends after that we did city trips to Dresden, Magdeburg, Wernigerode, Erfurt and Berlin. We also went to the theme park in Soltau, which was also very fun.

As a conclusion I can say that this internship was both a very good academic and personal experience. The level of research in IPK is very

high and I learned a lot about plant biotechnology. The highly international character of the institute makes it a very good personal experience. In a short amount of time I learned to know and worked people from all corners of the world.

GERMANY

GERMANY

JOACHIM CIERS

Na mijn IAESTE-stage van vorige jaar in Oslo, wou ik dit jaar meer van hetzelfde. Na de gekende procedure, kwam een stageplaats aan de Universiteit van Chemnitz, in het oosten van Duitsland, uit de bus. Universiteiten zijn immers ongeveer de enige plaatsen waar je als natuurkundige een stageplaats kan krijgen. Op 5 juli 2013 vertrok ik dus richting oosten, om pas acht weken later terug te keren. Mijn buddy Lisa zorgde voor een warme ontvangst en begeleide me naar mijn, overigens erg mooie, appartement, alwaar ik de komende twee maand zou resideren. De eerste maand woonde ik alleen, de tweede maand samen met een trainee uit Iran.

Het werk was erg interessant. Het bestond erin films met carbon nanobuizen te maken en te karakteriseren voor gebruik als reksensor. Ik heb er veel praktische en theoretische zaken bijgeleerd. Een werkdag duurde ongeveer van 9u tot 17u. Werken aan de universiteit is echter vrij flexibel. Ik kon ook dagen vrij nemen om naar de verschillende weekends te gaan. Tijdens mijn stage kon ik al het grootste deel van mijn stageverslag schrijven, wat mij achteraf veel tijd bespaard heeft.

Al mijn weekdays en weekends zaten eivol gedurende die acht weken: Duitse lessen van de office trainee (hij komt uit Finland,

studeert germanistiek en heeft 6 jaar in Oostenrijk gewoond) met huiswerk en al; iedere dinsdag op café met het local committee; fietstochtjes; afscheidsdiners; een uitstapje naar Leipzig; Duitse, Braziliaanse, Iraanse, Sloveense en twee Belgische kookavonden (mijn bijdragen waren stoofvlees en hesperolletjes met witloof, geen wafels of frieten tot veler ontsteltenis, die erg in de smaak vielen). Daarbovenop kwamen nog de vele IAESTE-weekends en een bezoekje aan een vriendin van mijn stage in Oslo, in Zagreb.

Het eerste weekend waar ik naartoe ging, was in Innsbruck, in Tirol. Daar hebben we een mooie trektocht door de bergen gedaan

(tot 2300 m hoogte), veel Tirolse specialiteiten gegeten -die vooral uit boter bestaan- en als afsluiter en gegidste toer door de stad. We verbleven in een chalet in het bos op de bergflank, heel gezellig. Tijdens het weekend in München sliepen we op een camping in tenten -deftige slaapplekken zijn immers veel te duur in München- en werden de Beierse specialiteiten in de verf gezet: vlees, bier en pretzels. Naast de obligatoire stadtocht waren er ook een verfrissende duik in de Isa en een afsluitend feestje met gratis taxivervoer naar de slaapplek. Er was ook een weekend in het Ertsgebirge, vlakbij Chemnitz, georganiseerd door onze LC. Twee barbecues, een wandeltocht, een

bezoek aan een oude mijn -gedigt door een koppel op rust- een vlot bouwen en bevaren, en een touwenparcours. In Dresden tenslotte, was er een barbecue met beachvolleybal, een professioneel gedigtste toer door de stad en een avond op het muziekfestival dat toen aan de gang was.

Tijdens al deze weekends heb ik veel toffe mensen leren kennen uit alle hoeken van de wereld. De sfeer was gedurende de volle twee maand

opperbest. Ik heb mij enorm geamuseerd met mijn collega-trainees uit Finland, Kazachstan, Nigeria, Brazilië, Iran en Slovenië en uiteraard ook met de Duitsers. Na afloop ben ik opnieuw huiswaards getrokken met vele fantastische herinneringen, vrienden voor het leven en een sterk verbeterde kennis van de Duitse taal!

GERMANY

GERMANY

MARIJN DELAERE

Alleen vertrekken naar het buitenland voor een IAESTE-stage is een spannende ervaring, maar laat dat je zeker niet tegenhouden! Ik ging op stage bij een landbouwkundig onderzoeksinstituut in Müncheberg, een klein stadje in de buurt van Berlijn. Op de stage zelf werd ik een beetje aan mijn lot overgelaten, maar het went snel. Andere IAESTE-stagiairs maken namelijk precies hetzelfde mee! Iedereen is bijgevolg supervriendelijk en sociaal tegen elkaar, waardoor de sfeer vanaf het eerste moment heel goed zit.

Ik kwam toe in een multiculturele omgeving: ik deelde een appartement met twee

Spanjaarden, twee Polen en een Israëliër. Op kantoor werkte ik samen met twee Brazilianen en een Spaanse. Verder zaten er ook nog stagiairs uit Rusland, Kazachstan, Ghana, China, Zuid-Korea en Nepal. Je leert dus wel wat over andere delen van de wereld! Zo heb ik geleerd dat studeren in Israël pas vanaf 21 jaar kan, aan je 18de moet je eerst drie jaar legerdienst doen (twee jaar voor de vrouwen). En Sao Paulo is blijkbaar niet de veiligste stad ooit, 's nachts stop je er best niet met de auto omdat de kans te groot is dat je dan overvallen wordt. Oplossing: iedereen rijdt door het rood licht eens het donker is. "Dat went wel", aldus de Brazilianen zelf. De vele verschillende talen en accenten zijn

Müncheberg,
Germany

overigens best amusant, er valt al eens een uitspraak zoals "let's go to the bitch" (i.p.v. beach). Idem voor sommige namen, zo heb ik toch even moeten lachen toen ik Kitty en dr. Miao Miao (spreek: miauwmiau) ontmoette.

De streek rond Müncheberg (en eigenlijk heel Brandenburg) bestaat uit uitgestrekte bossen en natuurgebieden met veel mooie meren waar je op een warme zomerdag gerust in kan gaan zwemmen. Buiten een aangename natuurwandeling hier en daar valt er verder niet erg veel te doen in Müncheberg stad. Er is bijvoorbeeld maar één café, de Gypsy Bar, door ons omgedoopt tot Creepy Bar aangezien het cliënteel van de bar

op een drukke avond uit een vijftal oude venten bestaat. Gelukkig sta je met de trein in een uur in Berlijn! En Berlijn is een fantastische stad. Het centrum is heel mooi en telt nog veel weelderig versierde historische gebouwen. Unter den Linden, de Duitse Champs-Élysées, is een lange rechte brede laan (met linden, nee maar) waarlangs je onder andere de Brandenburger Tor, de Reichstag en de Berliner Dom vindt. In Charlottenburg en Potsdam zijn de grote paleizen en bijhorende parken van de Pruisische koningen te bewonderen. Naast heel wat bezienswaardigheden is Berlijn een groene stad (veel bos, twee rivieren en verschillende grote meren) en is het er ook gewoon heel gezellig. Er

wordt wel nog heel veel gerestaureerd, de laatste overblijfselen van bombardementen uit de Tweede Wereldoorlog worden momenteel nog weggewerkt. Daardoor staat er op bijna elke foto die je neemt wel ergens een hijskraan, dat nemen we er dan maar bij. De geschiedenis is trouwens algemeen erg aanwezig in Berlijn: verspreid over de volledige stad zijn talloze joodse monumenten en overblijfselen uit de Koude Oorlog of de Tweede Wereldoorlog te vinden.

Het openbaar vervoer in Berlijn is zeer degelijk. Met één kaartje kan je de trein, tram, metro en bus nemen. De treinen en metro's zijn gemakkelijkst, ze rijden vlot en er rijdt er een om de 3 tot 10 minuten. De treinen rijden stipt, en de deuren zijn breed zodat iedereen vlot kan op- en afstappen, ook in spitsuren. De NMBS mag er gerust eens op studiereis.

Bijna wekelijks organiseerde IAESTE Berlijn interessante weekendtrips, bijvoorbeeld naar Dresden of Leipzig. In een zotte bui zijn we met z'n allen op de trein gesprongen om München te gaan bezoeken, nog een heel stuk verder in het zuiden (13 uur trein, inclusief overnachting in station

Nürnberg). Een pintje in Duitsland is standaard een halve liter trouwens, 33cl vind je enkel in sommige cafés. In München rekent men per liter.

Dat Duitsland niet enkel een bierland, maar ook een worstenland is, is overigens duidelijk niet overdreven. Waar je bij ons in de supermarkt een rek vlees en een rek charcuterie aantreft, heb je in de doorsnee Duitse supermarkt een rek Rostbratwürste en een rek Kochwürste. Als je goed zoekt, vind je daar misschien ook nog ergens een stukje kip of een biefstukje tussen. Dit alles tegen een aardig prijsje: in Oost-Duitsland kost alles iets minder dan bij ons in België.

Het beste deel van de stage is toch wel met voorsprong het feit dat je zoveel fijne mensen leert kennen. Je moet je al die tijd redden in een vreemde omgeving, weg van thuis, maar dat is geen probleem. Alle andere stagiairs zitten in dezelfde situatie, iedereen staat open voor iedereen, we beleefden twee maanden lang het ene dulle moment na het andere. Dat maakt het geheel een fantastische ervaring die ik nooit zal vergeten!

GERMANY

GERMANY

YANNICK DYLS

Ondertussen is het bijna drie maanden geleden dat ik vertrok op stage, maar het lijkt alsof het nog maar een week geleden is. Zonder enige zorgen stapte ik 's ochtends op de trein naar Luik, aangezien ik zelf als IAESTE lid wist dat ik aan het station in Bochum (Duitsland) opgehaald zou worden, naar mijn kamer gebracht zou worden, en dat voor de rest ook alles reeds geregeld zou zijn. Toen ik echter in Luik aankwam, bleek dat de treinen voor die van mij respectievelijk 1u en 2u vertraging hadden, waardoor ze beide op amper enkele minuten eerder dan mijn trein stopten in Luik. Mijn trein was echter wel op tijd, een geluk dat de rest van de dag nog zou karakteriseren. Toen ik in Bochum van het station stapte, bleek namelijk dat de office trainee, die mijn kamer en dergelijke voor mij had moeten regelen, tot 4u eerder niet op de hoogte was van mijn aankomst. Met als gevolg dat hij samen met de andere trainees tot 's ochtends vroeg in een karaoke bar had gezeten, om dan wakker gebeld te worden zodat hij mijn kamer nog kon regelen. Uiteindelijk was alles echter perfect in orde toen ik aankwam!

Al de trainees in Bochum verbleven in de grote studentenhuizen die vlakbij de campus liggen. Zelf had ik een kamer in het zogenaamde 'Europahaus', de gebouwen waar blijkbaar de meeste buitenlandse studenten zaten. Met andere woorden, tijdens de weekends was er steeds minstens één zeer luidruchtig feestje, waarbij het natuurlijk ook altijd nodig was dat iemand buiten aan mijn raam stond te roepen tegen iemand 3 verdiepingen

Bochum,
Germany

hoger. Maar in feite stoorde dat helemaal niet, want tijdens de weekends zaten we zelf meestal niet eens in Bochum, aangezien ieder weekend wel één van de LC's in de andere steden van Duitsland iets organiseerden.

De kamers in het Europahaus bestonden typisch uit appartementen van 3 kamers, met een gedeelde douche, toilet en keuken. Spijtig genoeg bleken de gemeenschappelijke ruimtes in de helft van de appartementen er echter walgelijk bij te liggen. Een probleem dat zich in mijn geval redelijk snel had opgelost. Het is namelijk zo dat we iedere woensdag een vergadering hadden in het IAESTE office, waarbij we betaald werden en op de hoogte gebracht werden van komende activiteiten. Die eerste woensdag had de LC echter een

barbecue georganiseerd, en dat liep al snel uit op enkele spelletjes Flunkyball. Dit is een drankspel in teams, en blijkbaar zeer populair in heel Duitsland. Al snel zaten we door de voorraad bier die de LC voorzien had, en dus was de enige logische oplossing dat we allemaal naar mijn kamer trokken, aangezien ik daar al een bak bier had gezet. En zo gebeurde het dan dat niet lang later verschillende mensen op de gang van mijn appartement stonden te brullen dat de badkamer werkelijk smerig was. Toen die avond de laatste mensen de deur uit waren stond mijn kotgenote (ja, een meisje) plots aan haar deur om te zeggen dat ze dat weekend alles zou poetsen, een belofte die ze bovendien heeft waar gemaakt.

Buiten de wekelijkse vergadering was er ook iedere week een international

dinner. Dit hield in dat telkens 1 trainee een typisch gerecht uit zijn land kookte. Een leuke, en dikwijls zeer hectische traditie, die altijd wel uitdraaide op een redelijk late en zatte avond. Door al deze vaste wekelijkse activiteiten, en al de andere activiteiten die we zelf nog regelden, hadden we al snel een hechte groep van mensen, zowel trainees als LC leden. Ook op de weekends kwamen we dikwijls dezelfde trainees terug tegen, telkens de meest active trainees uit de verschillende LC's. En zo kwam het er uiteindelijk toe dat we elkaar nog allemaal één keer zagen op 1 van de 2 weekends in Berlijn, die tegelijkertijd doorgingen. Dit was het laatste weekend voordat ik zelf terug naar België zou vertrekken. Onze

eigen LC was massaal vertegenwoordigd op het Potsdam weekend, met ongeveer 10 van de maximaal 30 inschrijvingen. De trainees die we kenden in de andere LC's hadden zich allemaal ingeschreven voor het Berlijn weekend, maar gelukkig was het feestje zaterdagnacht gedeeld voor beide weekends, waardoor we nog een laatste epische avond konden delen.

Uiteindelijk ben ik teruggekeerd naar huis met slechts spijt van 1 ding, namelijk dat ik niet toch gekozen had voor een stage langer dan 8 weken. In de 2 volgende weken had ik echter nog het Parijs weekend (georganiseerd door IAESTE Gent) en IAESTE JUMP, dit jaar in Malta! En maar goed is op dit moment mijn IAESTE avontuur nog lang niet voorbij!

GERMANY

INDIA

ROBIN GOVAERTS

This review on my IAESTE internship starts already a few months before my arrival in India. There are different stages that students have to go through before they can go on internship. In each stage a form has to be filled in: A-form, B-form, C-form, N5a and N5b form. A and B are forms to get a certain internship from your home country, but the forms C and N5 have to do with the internship country itself. The C-form gives your basic information to the employer, the N5-form gives the employer's information to the student. First of all, I had to wait a long time before I knew whether I was accepted or not. After I send my C-form it took again a long time to get the N5-form. I wanted to leave Belgium during the first week of July, but I only got my N5-form 3 weeks in advance. This means all the preparations had to be done in my exams, preparations like passport, Visa, insurance, flight ticket,... This gave me a lot of stress.

What also caused stress was the uncertainty about whether I would succeed all my exams, or not. In case I failed one of the exams, I would have asked to postpone the re-examination. If that wasn't possible, I would had to cancel the internship. Luckily I succeeded my exams, and I could go to India without these problems.

A lot of people warned me for the cultural shock I would experience on my arrival in India. And on the 6th of July I eventually arrived in Mumbai, but no real cultural shock. Of course India was very different from Belgium, but I was prepared for the change.

My arrival in Manipal went really good. The IAESTE students were very nice people, they helped us a lot to get around and they were always there when I needed them. The hostel where we stayed was kind of a surprise: 'OJAS II'. The building on the outside was dirty, the garden was dirty, and it looked very old. The rooms were small, very humid, and the furniture was old. But it was clean, and that was the most important thing. Luckily the room had an AC, using this helped a lot to get the

humidity down. The hostel was a surprise, but it was no problem to live there. After a few weeks in India, the condition of the building started to make sense. If it rains (very heavy) many times a day, it is normal that the buildings start to develop problems with humidity.

About the food in India. Before I left Belgium I didn't know what to expect. I had heard stories from people who went to Bangladesh and ate rice every day, or that the food is extremely spicy in India. The last thing wouldn't be a problem because I really like spicy food, but I was hoping the rumour about eating rice every day wasn't true. Once in India the food was a real surprise, it was really good. There was always a wide selection of food, but I ate almost always nan or chapatti with a sort gravy. Almost all the dishes were spicy, but not 'impossible to eat' spicy. And the vegetarian food is much better as back home. In Europe vegetarian food tastes like plastic to me, but the Indian people manage to give it a good flavour. My favourite dishes were the following:

For breakfast: bans and coffee

For lunch: mysore masala dosa

For dinner: butter or garlic nan with chicken tikka masala

Back in Europe the Indian restaurants don't serve the real Indian food as I've eaten during my stay, I will really miss this food.

The last point about my stay in India is about the habits and the mentality of the people. Of course it is another culture, so habits differ from Europe. India is a really beautiful country, amazing cities and amazing nature, but there is a problem with garbage. When you are in the street there are almost no rubbish bins, and when there are bins they are not really used. Of course I can understand that garbage collecting in a country with more than one billion people is more difficult than a country of 10 million people (Belgium). But this is also a certain mentality of the Indian people that Belgian (European) people don't have. For example, during our stay in OJAS II there was someone who cleaned our room during the week. We had a rubbish bin with our garbage on the balcony, he just emptied it down from our balcony in the garden. Another example, when we took the train there was a rubbish bin available but the people threw their garbage out the window.

What I also noticed is that Indian people really want to control everything, and keep everything organised. This really stood out when you want to register for something:

sim card, swimming pool, library card, Marena sport center, etc. You always have to fill in a form with your picture, address, phone number, passport number, visa number, fathers name, etc. When you apply for something back home you also have to fill in a form, but in one way or another it is much more strict and detailed In India. This organisation is a good thing, but sometimes it makes some processes really slow.

The job description of the internship was about non-destructive testing. But I had to start with the construction of specimens for fatigue tests, for this some experience was needed with the lathe machine. The surface of the specimens needed to be very smooth, and it took a lot of time to construct them. I really enjoyed this work, it was the first time I got practical experience like this in my engineering years. Later this experience will be very useful. Not only because I can make (simple) objects now with the lathe machine, but also because I have a better insight now in manufacturing techniques with lathe machines. This part of the internship was manual labour, and for that you must not be scared to make your hands dirty, but this didn't bother me at all. Another part of the internship involved testing of the specimens on the fatigue testing machine. Also this was interesting, it was a good way to apply my theoretical knowledge from my 3 engineering years, and learn some new information about fatigue. During the work I met a lot of people: professors, assistants and technicians. When I needed help I could always go to them.

If there was any time left, I maybe could have started to learn about NDT and maybe apply it. But I didn't think there was enough time for this part of the project. So instead of starting with NDT, I decided to go on a trip to North India now that I had the chance.

My plan for India was to visit as much as possible next to my work. The trips organized by IAESTE MIT didn't start until the end of august. This was too late to wait for, so all the trips had to be organized by ourselves.

Soon we noticed that India was bigger than expected. And when you want to visit something you have to stay at least for one night there, sometimes even longer.

This was already the case with the first trip: Kerala. We left Thursday evening, and arrived back in Manipl Monday morning. We visited Kochi, the backwaters, and the nature around it. To catch up the working day I lost in Kerala, I worked the next Saturday. The Sunday of that weekend we went to Murudeshwa. The week after we left Friday evening with the night bus towards Hospet to visit Hampi. We left again with the night bus Sunday evening, to arrive Monday morning in Manipl. Just in time to go again to work at 9'o clock. Personally I found that Hampi was the best weekend trip. We rented bicycles one day and bikes the next. Like this we visited a lot of things in Hampi, maybe even a bit too much temples in the end. But still, it was a really nice trip. The next weeks we went one weekend to Jog Falls and Yana, and the other weekend to Mysore and Ooty. The trip to Jog Falls and Yana was really beautiful for nature, Mysore and Ooty where again more beautiful in the cultural way.

Not everyone of the IAESTE students joined on every trip, most of the time we just made plans for the weekend with a group of friends. The larger the group, the more difficult it was to plan the trip. On some of the trips a lot of people wanted to join, for example to Jog Falls and Yana 35 people joined. Two busses had to be booked, and it was difficult to find a place for the night. Although the group was large, we managed to plan it.

In the half of august a lot of my friends started planning a trip to the North of India. First I didn't think it was possible for me with the work I still had to do. But the NDT wouldn't work because there wasn't enough time, so I decided to join my friends on the trip to the North for 10 days. Our travel plan was the following: Udupi – Gwalior – Agra – Delhi – Jaipur – Pushkar – Udaipur – Mumbai – Udupi. We went with a group of 11 people. To travel between the cities's we used most of the time the train. Except for trip from Mumbai to Udupi, we took a night bus because the train was full. During the nights we stayed either in hotels, or we did 'couchsurfing'. Couchsurfing means that you can stay for a few nights at some peoples home for free. This last thing was a great way to get in contact with the

INDIA

local people, and some of them even gave us a guided tour in parts of the city. From the whole trip I liked Jaipur and Udaipur the most. Jaipur because there is a lot to visit, and Udaipur because it is the most beautiful city.

Conclusion

This was no doubt one the most amazing experiences I ever had. I visited a lot of things from this beautiful country, ate good food, and met a lot of nice people from all over the world. The Indian culture is very different from the European culture. This was sometimes a surprise, but it didn't bother me at all. But there is still a lot more things to visit, and I made a lot of Indian friends. So I sure hope I will return again to incredible India!

INDIA

CYNTHIA PAUWELS

I left Belgium with a lot of doubts. Why am I doing this? Travelling on my own to the other side of the world? Will it be dangerous, will I meet nice people,... But I'm so happy I didn't give in to my fears and just did it! It was really like they say: India is incredible! I loved every moment that I was there and the 2 months were gone before I knew it! So I'll try to describe my adventure here, but I have so many stories that it will be just a glimpse!

I'll start at the beginning of my adventure. When I landed at the airport there was a cab outside waiting for me, to take me to the office of the LC. This feeling of being taken care of never stopped. The LC is well organized and consists of very motivated people. They made me feel like at home from the very first moment and took really good care of all the interns. The office of the LC was also the place to meet. There was always someone to have fun with or to go for some food!

The next thing they did for me was bringing me to my room. I was staying in the "new ladies block" which was finished only 6 months before I arrived. So I got a room for myself in a pretty modern building. This block stood on the campus, which was a guarded island in the little city of Manipal. Then in the evening they took us out for dinner

Manipal,
India

in one of the many restaurants on the streets. This appeared to be something we would do for every meal because it's not possible to cook in the blocks. But if you're good at ordering you'll get heavenly food, especially for a vegetarian, like me!

I was working in the laboratory with bacteria to find a better anti-malaria drug but actually I didn't get so much work experience. Most of the time I had to work only 4 hours a day. But I did learn one thing: being a researcher in India is pretty hard, because of the lack of supplies and good equipment. My teacher who assisted me the whole time, was really nice. And in the end she became more like a friend to

me. During the times we had to wait for our experiments, we had many cozy chats. And for our farewell she made us the best dinner we had in India!

When I didn't have to work it was time for fun, fun, fun! Every weekend we went on another trip to the south part of India. We often took a sleeper bus, where you're literally thrown in the air because of the bumpy roads or rent a little bus for all the enthusiastic people who wanted to go on the trips. I saw too many amazing things that it is impossible to describe it here. But I'll try to give a summary. I saw a wonderful ancient city, beautiful nature, animals, temples, paradise-like beaches, a lot of cows, crazy

traffic, waterfalls,... We rent motorcycles, got so wet of the monsoon that it felt like swimming, walked in the rainforest ambushed by leeches, did some yoga with view on the rainforest, felt like a model because every Indian wants to be on a picture with us,... There is so much to see and do and every day brings something new and exciting. India is really a country of contrasts, it has beautiful nature and friendly people, but at the same time, there's a lot of poverty and rubbish laying around, and not a lot of people seem to care. This was sometimes a bit hard to see for an environmental technologist.

The last two weeks of my internship I got permission to get free from work and together with 6 friends we set off to travel around Northern India!!! This was really the ultimate experience. We got to see so much more of India. We visited awesome places like the

Taj Mahal, fortresses, palaces,... We slept in the desert under the starry sky, rode camels, got stuck in the most crazy traffic jams, took really crowded trains,... and the best thing, we became friends!

So after my 2 months it felt really like saying goodbye to my second family. So it's sad and fun at the same time because now I have friends over the whole world! But I am sure that whenever I'll be around, I'll be very welcome!

So to summarize, I saw many incredible things, got to know an incredible culture, met so many incredible people and had just the most incredible months of my life! If you've got even the tiniest thought of going with IAESTE abroad. Then don't hesitate, just go for it and jump into this really amazing adventure!

INDIA

NORWAY

DAVID DE WINTER

Ondanks dat ik in het afgelopen academiejaar afgestudeerd ben als master in de computerwetenschappen, besloot ik toch nog (voor de eerste keer) op IAESTE-stage te gaan, onder meer na het horen van de zeer positieve ervaringen van 2 jaargenoten. Ik heb er bovendien voor gekozen om een nog een jaar verder te studeren en een eerste relevante werkervaring, en dan nog in het buitenland, zou zeker niet misstaan op mijn CV dacht ik bij mezelf! Via IAESTE vond ik de uitgelezen kans om deze zomer 6 weken te gaan werken in Noorwegen als software ingenieur in een klein IT-bedrijf in Stavanger, de 3de grootste stad van Noorwegen en erg bekend om zijn adembenemende fjorden. Voor deze stage waren er relatief veel applicaties en ik was dan ook zeer verrast en blij dat ik uiteindelijk toch geselecteerd was en als resultaat een fantastische tijd heb kunnen beleven in dit prachtige Scandinavische land!

Om te beginnen was de werksfeer echt zeer gemoedelijk en m'n baas (en begeleider) was echt een heel geestig persoon en iemand waar ik ook heel veel van opgestoken heb. In een bedrijf werken zonder een echte hiërarchie was in het begin nogal onwennig, maar uiteindelijk zeer aangenaam! Ik heb doorheen deze 6 weken veel opdrachten gekregen en heel wat uiteenlopende zaken bijgeleerd. M'n gesproken Engels is er

Oslo,
Norway

bovendien ook heel erg op vooruitgegaan, spreken in een vreemde taal is tenslotte nog altijd heel wat anders dan schrijven, ookal beheers je het laatste erg goed. Deze 6 weken werken (en een verblijf van bijna 2 maand) hebben me ook veel assertiever gemaakt en ik besef dat ik heel gemakkelijk zou kunnen meedraaien in een internationale professionele omgeving en dit me eigenlijk sterk aanspreekt. Na een goeie 2 weken voelde ik me in feite al helemaal thuis en vloog de tijd werkelijk voorbij.

Op sociaal vlak was er ook altijd wel iets te doen: ik heb heel wat Noorse vrienden gemaakt, waarmee ik vaak 's avonds iets ging doen,

bijvoorbeeld eens naar de cinema, iets sportiefs zoals squashen, uitgaan tijdens de weekends of een drink op één van de studentenkoten tijdens de week. Het academiejaar begint er reeds midden augustus waardoor ik ook heel wat Erasmus-studenten ontmoet heb en me vaak begaf op de campus van de universiteit van Stavanger. Aanvankelijk, voor vertrek naar Noorwegen, had ik wat schrik dat ik me 's avonds zou vervelen, aangezien ik de enigste trainee was in Stavanger en ik had gehoord dat Noren nogal introvert zijn, maar niets was dus minder waar. Ik leerde echt snel nieuwe mensen kennen en quasi iedereen was altijd meteen enthousiast toen ze hoorden dat er iemand van

België, het land van Tomorrowland en de beste bieren, in hun midden was! Hoewel het studentenleven er heel wat minder bruisend is dan in Gent (de wansmakelijke praktijken van bijvoorbeeld een studentendoop in België waren altijd een zeer interessant gespreksonderwerp!) heb ik er toch enkele leuke feestjes meegemaakt. Zo was er midden Augustus bij de start van het academiejaar de jaarlijkse Toga-party, waar iedereen gehuld in een wit bedlaken en een laurierkrans uit ging in de hipste nachtclub van Stavanger. De day after was helaas minder leuk toen ik reeds om 9u paraat moest zijn op het werk en mijn kater probeerde te verbergen voor m'n collega's.

Tijdens deze 2 maand heb ik ook heel wat bezocht: eerst was er de hike naar

de Preikestolen tijdens het (fantastische) IAESTE Stavanger-weekend en het gluren naar beneden over de meer dan 500m hoge klif en dit zowat op de meest gunstige dag in volle zon en geen druppel regen, iets wat ik in Augustus amper ervaren heb, want het was echt een zalige zomer vol zon! Verder stond er onder meer ook een zeiltochtje op de agenda en na m'n stage ben ik ook de Kjeragbolten gaan bezoeken, ook een zeer iconische plaats (en stevige hike van 6u!) dichtbij Stavanger. Tenslotte heb ik mijn reis in Noorwegen afgesloten met een 3-daags bezoek aan de hoofdstad Oslo, een stad die me echt volledig overtuigd heeft als een plaats waar ik in de toekomst mogelijk zelf zou gaan wonen!

NORWAY

POLAND

AUDREY SANCTORUM

In dit stageverslag wordt mijn IAESTE internship in Polen beschreven. Deze zomer was de eerste keer dat ik alleen naar het buitenland vertrok, dit zorgde voor veel stress. Voor mijn vertrek heb ik dus mijn reis van de luchthaven tot het treinstation goed voorbereid. Eens aangekomen aan het treinstation is een IAESTE-member van het lokale comité mij komen ophalen om mij naar mijn verblijf te brengen. De koten waren tweepersoonskoten. Mijn kamergenoot heette Marta, een Spaans meisje. Ze kon niet zeer goed Engels spreken, wat soms voor communicatieproblemen zorgde, maar het was wel en tof persoon. De sfeer in de koten was echt heel aangenaam. Vol met toffe en interessante mensen van over de hele wereld. Door al de feestjes in ons logement kwam ik veel in contact met de andere studenten, en hierdoor leer je natuurlijk veel andere culturen kennen. Vooral de 'Latin Party' en de 'International Dinner' waren sfeervol.

In Łódź, de stad waar ik mijn stage uitvoerde, waren de mensen wel heel introvert. Gelukkig waren de IAESTE-leden van Łódź dit zeker en vast niet. Ze stonden altijd klaar om een probleem op te lossen en om ons te helpen. Vooral het communiceren met bewoners van Łódź was moeilijk, zij spraken namelijk zeer weinig tot geen Engels, dus was een kleine basis van Pools nodig om bijvoorbeeld met winkeliers te kunnen

communiceren. Pools leren was een echte uitdaging, de taal is echter zeer moeilijk onder de knie te hebben. Qua klimaat is Polen niet zo verschillend van België, het was daar over het algemeen gewoon warmer. Het eten vond ik persoonlijk ook niet zo verschillend, maar vegetariërs vonden het heel moeilijk om goede vegetarische gerechten te vinden. Polen heeft een paar specialiteiten zoals Pierogi en Zapiekanki. Vooral de Zapiekanki vond ik lekker. Als dessert waren de pierniki (peperkoekjes) uit Toruń heerlijk. Wat betreft het drank is Poolse wodka wereldberoemd en verkrijgbaar in verschillende smaken. Persoonlijk vond ik de perenwodka de beste smaak die ik daar heb geproefd.

Mijn job in Łódź ging over image processing. Met een team van 4

studenten moesten we een programma schrijven om de 'structural similarity' (SSIM) index, de 'multi-scale structural similarity' (MS-SSIM) index en de 'three component SSIM' (3-SSIM) index van twee afbeeldingen te vinden. Het groepswerk ging vlot, iedereen kwam goed met elkaar overeen, wat het samen werken vergemakkelijkt heeft. Tijdens het werken hebben we niet veel mensen gezien, we waren in een apart gebouw buiten de campus. Elke maandag kwam de prof de voortgang van ons project controleren. De werkuren waren zeer flexibel, we mochten zelf vanuit ons kot werken. Daardoor konden we extra lange weekends nemen om zoveel mogelijke Poolse steden te bezoeken.

Elk weekend werden citytrips gepland door IAESTE-leden. Voor mijn eerste citytrip ben ik naar Kraków geweest. Ik vond het een heel mooie en toffe stad, vooral de 'Wawel Castle' was het bezoeken waard. Gedurende dit weekend zijn we ook naar Bochnia geweest om een zoutmijn te bezoeken. Het bezoeken, feesten en logeren in de zoutmijn was het duurste maar ook één van de beste herinneringen die ik van Polen heb.

Omdat het plannen van weekends met 50 personen heel moeilijk en soms chaotisch was, hebben we vaak zelf met een paar vrienden weekends gepland. Zo hebben we Gdańsk, Nowy Port, Sopot, Gdynia, Wrocław en Toruń bezocht. Mijn twee lievelings steden waren Kraków en Wrocław. In

Wrocław zijn er beelden van kabouters verspreid over de hele stad. We hebben het bezoek aan bezienswaardigheden gecombineerd met het zoeken naar alle kabouters, dit was echt heel leuk. Ook was het

hostel ('Friends Hostel') dat we daar geboekt hebben zeer aangenaam en sfeervol, we werden met open armen ontvangen.

Gdańsk was ook heel tof, vooral omdat we tijdens het voedsselfestival zijn geweest. Zelf al verstonden we niets van de speeches en kenden we de zangers die optraden niet, was de ambiance zeer leuk.

Persoonlijk vond ik al de steden die ik bezocht heb de moeite waard, elke stad onthulde een nieuwe kant van Polen die je in een andere stad niet kon vinden.

Mijn verblijf in Polen was echt een unieke ervaring. Ik heb er veel dingen bezocht en ontdekt zowel over de Poolse cultuur als over andere culturen. Het leren kennen, samenwerken en feesten met mensen van overal ter wereld was echt een nieuw en verrijkend avontuur dat ik nooit zal vergeten. Het was zomer met onvergetelijke herinneringen.

POLAND

SERBIA

JONAS DE KOONING

Na amper twee uur vliegen stap je zo een andere wereld binnen: de Republiek Servië. Vele mensen dachten nog dat ik naar Syrië ging. "Wat? Syrië? Wat ga je daar zoeken?" - "Nee, Servië!" De Servische oorlog is reeds meer dan een tiental jaar geleden afgelopen, maar toch zie je hier en daar nog restanten: kapotgeschoten gebouwen die als een soort statement blijven staan. De eerste indrukken van de hoofdstad Belgrado waren vooral gebaseerd op het verkeer: de kleinste wagens maken het meeste lawaai, de toeter wordt er vaker gebruikt dan de pinker en rijden met paard en kar in een hoofdstad van 1,7 miljoen inwoners is geen uitzondering. Doorheen dit verkeer kan je je het gemakkelijkst verplaatsen met het openbaar vervoer. Belgrado is in feite vrij klein en plaatsen bezoeken gaat dus zeer snel.

Ga je buiten Belgrado, dan ben je wel even onderweg. Mijn stageplaats bijvoorbeeld. Ik werkte bij de grootste kolencentrale van Servië in het stadje Obrenovac, een uur rijden met de bus. De werkuren zijn van 7 uur 's morgens tot 3 uur in de middag. Hierdoor moest ik om 5 uur opstaan om de bus te kunnen halen. Neem het woord 'werk' echter met een grote korrel zout. Als stagiair mocht je geen apparatuur aanraken, geen werk uitvoeren of zelfstandig iets ondernemen. Elke werkdag was onder begeleiding van een

ingenieur. Typisch zag een dag er zo uit: om 5 uur opstaan, om 7 uur aankomen op de bureau, wachten tot 8 uur, rondleiding krijgen in de centrale tot 10u, eten in de kantine en dan terug huiswaarts keren. Mijn stagebegeleider zei dat ik maar een minimum van 7 dagen op de centrale moest doorbrengen.

Wanneer ik rondgeleid werd, kon ik allerlei vragen stellen aan de ingenieurs. Zo heb ik elk aspect van een elektriciteit producerende kolencentrale bezocht en enorm veel bijgeleerd. Zowel het mechanische als het elektrische aspect heb ik kunnen bekijken. Het vooroordeel dat deze installaties oubollig zouden zijn is pertinent onwaar. Ik heb enorm veel

automatisatie gezien die je evengoed in België kan terugvinden. Dit heeft tot gevolg dat eigenlijk niemand van de mensen in de centrale echt werkt. Overal zie je mensen bijpraten, roken en zwanzen. Enkel als er een alarm in de controlekamer afgaat hoeft er ingegrepen te worden. De drukste plek op de site is dan ook de kantine.

Met in totaal tien werkdagen op zes weken, had ik veel vrije tijd om de toerist uit te hangen. Met de IAESTE organisatie zijn we voor vijf dagen naar Montenegro afgereisd met de trein. Deze rit van elf uur was de ergste uit mijn leven. Ik zat in een afgesloten cabine met drie Servische vrouwen die achter elkaar

de zwaarste sigaretten ooit rookten. Ook Bosnië was een avontuur. In de duisternis toekomen op een kamping om dan 's morgens de deur van de bungalow op te doen en de prachtige natuur te bewonderen. Onder de deurstijl zat er echter een nest hoornaars (wespen van 3cm lang) die mij gebeten hebben in mijn been. Deze steek heeft mij nog een tweetal weken parten liggen spelen. De Servische heelkunde is ook een verhaal apart. Om het kort te houden kreeg ik een onbekende spuit in mijn achterwerk en daarmee werd ik genezen verklaard.

Ik kan nog uren blijven praten over Servië. Van de feestjes tot het

dageraad (met de wijze raad van een Slovaak: "It is safer to come home in the morning, so you can see where you are going.") tot de vele avonturen waarbij we verdwaald geraakten. De berisping van de diplomatie van Amerika (sorry!) tot het IAESTE restaurant ("I only have two options: pork with beans or beans with pork."). Naast de herinneringen heb ik veel vrienden overgehouden. Hoewel de culturen enorm verschillen, kan je met een eender wie van de wereld praten over typische dingen. Zo heb ik Eid al-Fitr gevierd (Suikerfeest), formeel leren eten met stokjes en Ecuadoraanse metal ontdekt. Een avontuur om nooit te vergeten!

SERBIA

SLOVENIA

RUBEN DEMUYNCK

Op zoek naar een buitenlandse ervaring in mijn studiegebied bracht ik afgelopen zomer acht weken door in de Sloveense hoofdstad Ljubljana. Nadat ik enkele malen op buitenlandse zomercursus was geweest met BEST (board of european students of technology) wou ik deze zomer de zaken over een andere boeg gooien en een buitenlandse werkervaring opdoen met een IAESTE stage. Daarbij koos ik voor het Jozef Stefan Institute in Ljubljana als werkgever aangezien hun stageonderwerp me aansprak.

Aangezien ik weinig wist over Slovenië voor mijn vertrek, eind juli, wist ik niet goed wat te verwachten van Slovenië en haar hoofdstad Ljubljana. Ik heb ontdekt dat Ljubljana een kleine stad is, niet veel groter dan Gent. Bovendien heeft het voor de toeristen niet echt veel te bieden. Maar het Sloveense 'platteland' compenseert dit ruimschoots. In het noorden zijn er de uitlopers van de Alpen met de nationale trots, de Triglav, de berg die iedere ware Sloveen minstens één maal moet beklimmen in zijn leven. En in het westen is er de prachtige Adriatische kust waar je je in Italië waant. En dan is er ook nog het wereldbepaalde meer van Bled en het net iets minder befaamde Bohinj meer. Uiteraard was ik niet in Ljubljana om de toerist uit te hangen, en gelukkig heeft de stad veel te bieden voor de studenten. Een genereus bonnensysteem dat

Ljubljana,
Slovenia

de studenten toelaat om voor een belachelijke prijs de chicste restaurants van Ljubljana aan te doen en vele, vele studentenbars, met als topper Metalkova, een wijk gegeerd en beheerd door de studenten Bovendien vond in september eurobasket plaats in Slovenië dat Ljubljana onderdompelde in permanente feeststemming, zeker in mijn studentenhome die speciaal was voorbehouden voor internationale studenten.

De stage zelf bestond uit het assisteren van een onderzoeksgroep in nucleaire fysica. Wat voor mij, een student burgerlijk ingenieur toegepaste natuurkunde, een ideale kans was

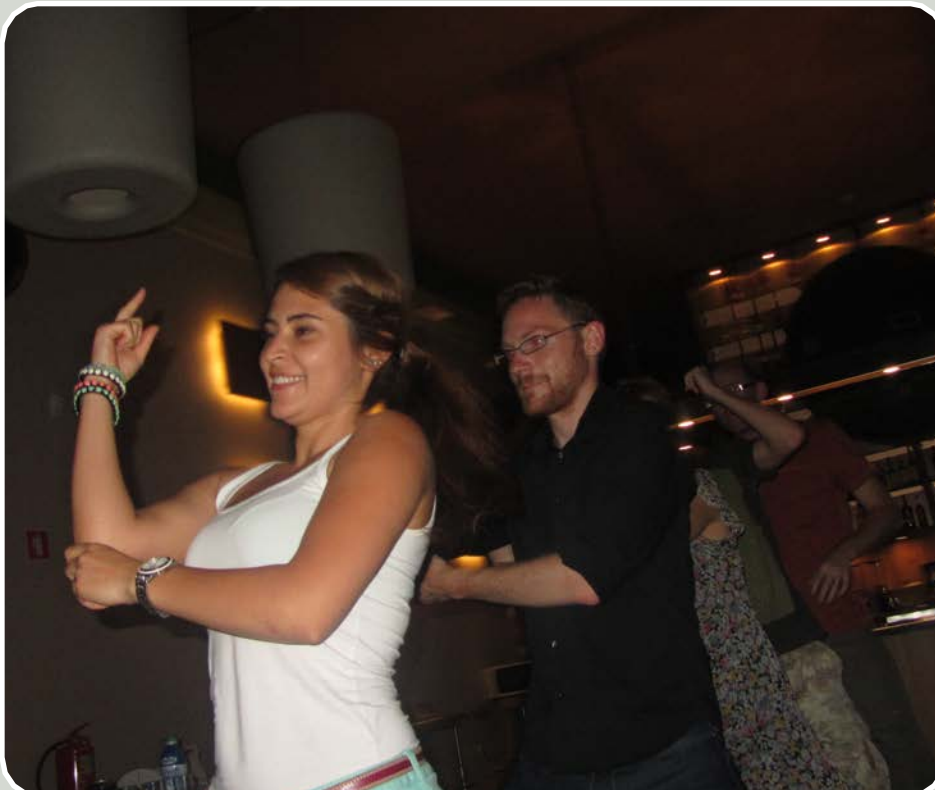
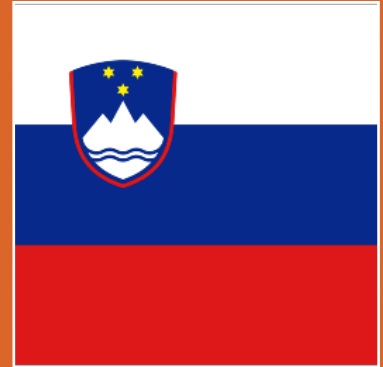
om in contact te komen met de experimentele kant van de fysica. Als student aan de universiteit leer je wel alle theoretische principes, maar ik vond het een verrijking om enkele weken mee te werken aan een onderzoek dat gebruik maakt van de theorieën dat ik in de afgelopen jaren heb geleerd. Hoewel het onderzoek niet de gewenste resultaten heeft opgeleverd kan ik voor mezelf spreken van een succes aangezien mijn kennis in subatomaire fysica is toegenomen. Daarenboven is deze stage een eyeopener geweest voor de mogelijkheden naar toekomstige carrière toe aangezien ik in contact kwam met een heleboel professionele mensen met

eenzelfde academische achtergrond.

Op stage gaan met IAESTE biedt zeker enkele voordelen. Ten eerste hoefde ik me weinig aan te trekken van alle het paparassenwerk dat kwam kijken bij werken in het buitenland. Van een dak boven mijn hoofd tot een bankrekening alles werd door de lokale IAESTE groep van Slovenië geregeld. Ze hebben me de dag na mijn aankomst een hele dag op sleeptouw genomen om alles in orde

te brengen wat me op mijn eentje enkele dagen had gekost. Bovendien kwam ik via IAESTE vrij snel in contact met andere stagestudenten zodat ik me nooit eenzaam hoefde te voelen zo ver van huis. Met deze gelijkgestemde zielen en de lokale IAESTE groep gingen we ieder weekend wel een ander deel van Slovenië verkennen. Om nog maar te zwijgen van de feestjes die we samen gevierd hebben ...

SLOVENIA

TUNISIA

VALENTINE HOOF

7 weken, 22 nationaliteiten, 88 metrotickets en nog veel meer liters water

Vandaag is mijn laatste week aangebroken van mijn IAESTE stage in Tunis, Tunesië. Een land in volle evolutie of moeten we zeggen revolutie. Twee jaar na de Jasmijnrevolutie, het begin van de Arabische lente, wordt het land als 'veilig genoeg' beschouwd voor stages, maar met enkele politieke moorden, waarvan één in de week voor de start van mijn stage kan men toch nog niet spreken van een stabiele situatie. Was ik dan al niet genoeg op mijn hoede wegens de schaarse berichten die België hierover bereikten, dan kwam de waarschuwing wel bij mijn aankomst. Een bomaanslag op het politiecommissariaat in La Goulette, het voorstadsje waar ik de komende zeven weken een appartement zou delen met zo een zestig tal andere stagiaires uit tweeëntwintig verschillende landen. En dit de avond voor mijn komst.

Toch wel wat geschrokken van dit nieuws en door velen gewaarschuwd niet alleen op pad te gaan omdat Tunesiërs net iets te geïnteresseerd zijn in 'blonde' Europeanen, acclimatiseerde ik de eerste dagen vooral in het appartement en op toeristische trekpleisters. Nog geen week later was ik, aangespoord door enkele andere stagiaires die er al een hoop Tunesische vrienden op na hielden, terug te vinden op een betoging tegen het voorstel van de nieuwe grondwet. (De aanstekelijke melodietjes van de liederen, waarvan ik al lang de vertaling vergeten ben,

Tunis,
Tunisia

spoke nog steeds door mijn hoofd.) Zo was ik in deze bijzonder vreedzame betoging, getuige van de zoektocht van dit land naar een nieuw bewind dat een compromis moet vinden tussen een moslimbewind en een westerse maatschappij. Al herinner ik mij vooral de talrijke popcorn kraampjes en het mooie vuurwerk.

Dat is wel genoeg over de politieke situatie. Dit is niet de essentie van wat ik jullie wil meegeven over mijn ervaringen hier. Ik vrees dat de vele politieke discussies die men hier tegenwoordig overal op straat voert, toch een invloed op mij gehad moeten hebben. De bom in La Goulette, die geen gewonden maakte en eigenlijk ook niet echt schade aanrichtte, buiten beschouwing gelaten, gaat het leven hier zijn gewone gangetje.

Mijn stageplaats was een architectuurbureau in het centrum van Tunis. Ik verwachtte enkele hotels in oosterse stijl, maar het was al snel

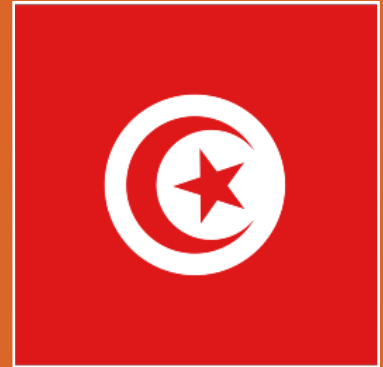
duidelijk dat architecten ook in Tunesië verwacht worden degelijk ruimten logisch aan elkaar te schakelen en ik geen modellen moest maken van paleizen zoals we kennen uit de verhalen van Ali Baba, en anderen. Gezien het Tunesische ritme, 1u werken – 1u Facebook, hebben we de voorbije weken geen bergen werk verzet, maar dit maakte mijn stage niet oninteressant. In onze debatten over de vormgeving – ik werd opgenomen in een ontwerpteam met vier Tunesiërs – kwam duidelijk naar boven dat men in deze stad, vol Franse gebouwen vanuit koloniale tijd, op zoek gaat naar een hedendaagse stijl waarin toch een Arabische toets terug te vinden moet zijn. Helaas leidt dit in de meeste gevallen tot commerciële, kitscherige gevels, een goede training in het mij toch wel deels neerleggen bij de wensen van de klant. Daarnaast waren ook de lokale bouwmethodes het bestuderen waard.

Een IAESTE stage is natuurlijk veel meer dan werk alleen. IAESTE Tunesië stak elk weekend een uitstap ineen, zodat we tegen het eind van ons verblijf toch wel kunnen zeggen dat we het land grotendeels gezien hebben. En er is heel wat te zien! Naast de Saharah met enkele magnifieke oases is ook het rotsachtig landschap in het noorden zeker de moeite waard. Een fris duikje op één van de vele prachtige stranden hoorde er natuurlijk ook bij. Bovendien trokken we er wel zelf wel eens op uit: Zo maakten we een ritje in een gehuurde auto naar een lokaal filmfestival (een zó niet-Europese manier van film kijken!), slopen we om 4u het hotel uit voor de zonsopgang vanaf het fort in Tabarka, beklommen we van één van de hoogste bergen in de buurt van Tunis (Militair domein? Wat? Oh sorry, we verstonden de borden in het Arabisch niet) en verbleven we in 'Foued's paradijs' in ruil voor wat afval rapen op het strand. Na een heerlijke dag vol snorkelen, kajakken op de zee en van rotsen in het water duiken, bereidde Foued voor ons een heerlijke maaltijd met gegrilde kip en octopus die hij die middag in de zee gevangen had. Afval rapen... voor een verblijf? Snel verdient zou je denken, maar als er in Tunesië zo iets als statiegeld

bestond voor plastic kon je er stinkend rijk van worden. De gigantische afvalberg tegenover ons gebouw bracht ons al gauw op het idee er iets mee te doen. We haalden onze beste ingenieursskills boven voor het bouwen van een boot uit plastic flessen. En hoewel het team bijna uitsluitend uit architecten bestond bleek hij het bijzonder goed uit te houden op de zee.

Ah Tunesië... niet het land van mijn eerste keus. Helemaal niet één van de landen uit mijn top tien van 'te bezoeken landen'. Een land vol afval, files, openbaar vervoer dat komt wanneer het er zin in heeft en discriminerende prijzen voor mensen die geen Arabisch spreken... Veel is er in La Goulette gevloekt op de koude douches, afvalberg voor de deur en invasie van de straatkatten, maar bij ieder van ons heeft dit land ondanks alles een plekje in ons hart veroverd. Wat zal ik de geïmproviseerde cafétjes overal op straat, de middagpauzes in het park, de dagelijkse treinrit naar Tunis en het leven volgens de tunesische tijd missen! En nu maar snel beginnen sparen voor de reizen naar die eenentwintig andere landen waar we dankzij de stage vrienden hebben gevierd hebben ...

TUNISIA

TURKEY

ABDELWAHEB FERJAOUI

First things first

30st of June 2013. I am sitting on my bed in my new room in Boy's Dorm in ITU Campus. After waiting on the airport, long trip by a new city and after first visit to the Taksim Square, the only I think now is „what have I done? What am I doing here? What if there will be nobody that will like me? Why I have chosen Turkey? I do not know even how to say it some of the worlds... Aaaa!” Of course, I am with no Turkish phone, no Internet connection, no idea how it will be.

First days are always scary and I was worrying about first days in job. There was no problem. I was terrified about the fact, that some of the people are going to their work in two hours just one way. I was the luckiest one; my work is on the campus just 5 minutes from the dorm. The first weekend gave me also the first taste of Istanbul first steps in Asia and the first boat trip by the Bosphorus, first party with IAESTE at the Istiklal Caddesi. In this time, I realized that it would be a great time.

Monday I am waiting for my job mentor from Technobee Academy. Prof Dr Atilla Dikbas the head of the department of construction management of ITU. However, I'm working for him in his private consultancy company. Here he is. Ok, first talk – not so long, and he gave my first mission about Science park in the world. The Turkish government want to make a new life science and medical technology

park. Technobee was asked to prepare the feasibility study for this project. Along The six week in this company, I will work on this project.

Enjoy the real Istanbul

IAESTE LC was providing us so many activities, my job so much incredible memories, and people so much fun, that it was not possible. „Is it Friday?” – Every five days in week were just waiting for it. Then there was a party with IAESTE. Until the morning. With no excuses. Club at the Asian side? Taksim? Rooftop? You can get it in one night.

The weeks were passing by so fast. On Mondays, there was a basketball match or another ball match, on Wednesdays “Makara” with people from every LC in Istanbul, only until the 2 a.m., on Thursdays unforgettable Cinema

Evenings at ITU Campus, on Fridays there is Friday, everybody knows, on Saturdays there is still Friday until the Sunday morning also. A lot of sightseeing, nargiles, talks, beautiful trips, turkish bath, view at the Prince Islands that is taking breath away, Marmara Sea, Black Sea.

Whatever you want, of course with people that from now are your friends. For the first days in work I was thinking “Come on, it's just couple of weeks, it will pass very fast and you'll be in at home again”. On the last weeks, there was a change in my mind – “Oh come on, I don't want to leave, please stay here forever”. All the people, all the things to eat, places that you have seen, sea, Bosphorus, Galata Tower, Ramazan evenings with Muslims at the Taksim, asian part of Istanbul all

Istanbul,
Turkey

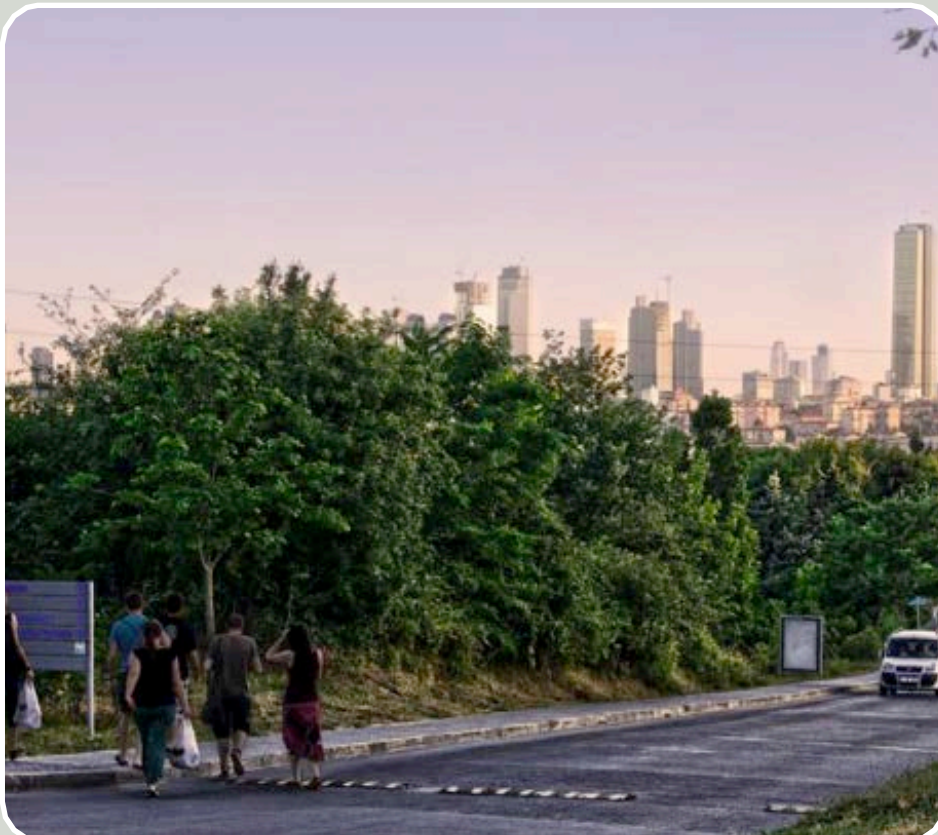
those things are making you cry, when you think that you have a last days in Turkey. In Istanbul, beating heart of Turkey.

Last things but not the last time

Last days. You are missing your country but you are missing also Turkey a lot. Every person, every place, every adventure, every smile and joke. Now you know that you have friends all over the world and you have a home in many places abroad. The last time at Galata Tower, the last meal in Turkey, the last look on Turkish drivers and the last waiting.

Now you do not want to end this waiting.

Eighth of August, waiting for my plane at Ataturk Airport. So sad but so excited for another trip that for sure I will make in my life. Turkey was a little beginning. Thank you guys: IAESTE members, interns, the best people from my job, hosts and CS people, Turkish friends of friends, strangers and everyone, that I've met on my way. Hope to see you again and remember – I'm waiting for you in Belgium! Don't want to miss you more, we have to see each other again and again. Maybe in Turkey one day?

TURKEY

TURKEY

MAARTEN MUYS

Turkey! The country in which I spend 8 weeks this summer doing my internship. And I don't exaggerate if I tell you that it was the best summer I ever had!

It all started with a friend who did an internship with IAESTE in Finland during the summer of 2012. When he came back after 2 months he couldn't stop talking about this most incredible time he had over there and the fantastic international group of people he met. When seeing his pictures and hearing him tell these stories I was determined to go for an international internship myself!

So I had to choose a country to go to... I really wanted to go outside west Europe to experience a whole new culture and lifestyle. Finally I could go with my first choice, Izmir! I was excited, but first I had to pass my exams safely and prevent retake exams which could destroy my plans. It was only after my last exam, one week before I had to start working at the university over there, I fully realized what I was into. A whole summer away from my girlfriend and friends, all alone in some foreign country, missing the summer parties and music festivals in Belgium...

I arrived in Izmir at 10 pm and I found a girl waiting for me with a paper that said "Marteen", she turned out to be my lab partner at the bio-engineering department. When driving from the airport to

the city (where the dormitory was located at a huge campus), I could form a first impression of the third biggest city of Turkey: Impressive!! We approached the city coming from the mountains after sunset and a huge city with millions of lights appeared in front of us.

When we finally arrived at the dormitory I met my roommate and the other internship students that also just arrived. Mechanical, chemical and computational engineers from Pakistan, India and Czech Republic. At that moment I couldn't imagine how close I would get with these people in the following weeks.

When I came at the faculty on Monday morning the dean of bio-

engineers informed me I was placed in a research group that investigated the extraction of biofuels from algae biomass and searched for optimal reactor design to grow algae for hydrogen production. Which was good news because this project connected with my future thesis topic.

After this first week of work and adapting to my new living environment (daily temperatures between 35 and 40 °C!!, the Muslim prayer calls, the consumption of tea in huge volumes, the cheap and various food,...) we started to travel around in West Turkey. This was an amazing experience during which we met a lot of local people, explored the versatile Turkish

culture and got our first (of many) inevitable sunburns.

Turkey seemed to be a perfect country to travel around in. Next to a perfect system of public transport we could visit beautiful beaches and ancient cities under guidance of the local students that joined us. When we were tired of a long day of traveling or working we just went out with the whole group (eventually around 15 people from all over the world) to the city center to smoke the 'nargileh' (waterpipe) with fresh fruitjuice or to go for a party in one of the many clubs.

The first month of my stay in Turkey a lot of the people and students around me, actually the biggest part of Muslims, were participating Ramadan which ends with Eid al-Fitr ('festival of breaking the fast'). This is a week of festivals, celebrations and excessive food consumption. People don't work in that week and we took the

opportunity to visit the former capital of the Ottoman Empire, Istanbul! This week in Istanbul was an unique and memorable experience because of these festivities. We acted as real tourists and visited all the most famous touristic places and buildings and blended in the chaotic and (as if) never sleeping Turkish life.

I think it's quite clear to you that I can talk for hours about all my adventures and the fantastic group of people I have met but I will end my story with telling you that this summer was an unimaginable instructive experience, as well for traveling as for personal and cultural enrichment. An opportunity I would advise you to grab with both hands!

Görüşürüz,

Maarten

TURKEY

TURKEY

PAUL VAN DAELE

In het begin was ik niet zeker of ik een stage in het buitenland zou doen. Het is toch wel zeer avontuurlijk om in een wildvreemd land voor een lange tijd te gaan verblijven. Ik liet me dan toch overtuigen om een de A-form van IAESTE in te vullen. Toen ik uiteindelijk de vacatures zag was ik meteen verkocht. Al die mogelijkheden is echt wel prachtig. Aangezien ik de stage als een vak voor de universiteit wou nemen moest de stage wel in een bedrijf doorgaan en niet in een andere universiteit. Ik had ook in mijn gedachten om zo ver mogelijk van België te gaan. Met deze twee elementen in mijn gedachten werd de keuze snel beperkter. Ik koos als mijn eerste keuze een stage in Oman, de tweede was een stage in Istanbul.

Uiteindelijk kreeg ik de tweede stage toegediend. Ik was zeer blij met Istanbul en kreeg er al wat zin in. Snel vulde ik al de papieren in en na wat worstelen met IBAS (je kan je geüploade bestanden blijkbaar niet meer verwijderen), was alles ingediend. Het wachten kon dan beginnen. Elke week verwachtte ik de verlossende mail zodat ik mijn vliegtuigreis kon boeken en mijn vakantie nog wat kon plannen. De mail bleef echter uit en de deadline kwam dichterbij. Vijf dagen na de deadline en na tal van mailtje naar IAESTE België (waar ik zeer goed en vriendelijk ben geholpen) belde ik naar IAESTE Turkije. Nadat ze, op mijn aandringen, het bedrijf contacteerde kwam alles snel in orde. Twee dagen later had ik de verlossende mail gekregen. Na werken in het bedrijf weet ik nu wel waarom ik zo lang

Istanbul,
Turkey

moest wachten: de organisatie en structuur in het bedrijf moet je soms goed zoeken.

De twaalfde Juli begon dan mijn avontuur. Ik nam het vliegtuig naar Istanbul voor zeven weken stage. Aangekomen in de luchthaven begon het eerste probleem. Er was een miscommunicatie met de IAESTE vrijwilliger die me ging ophalen. Ik had namelijk mijn uur gegeven wanneer mijn vliegtuig lande terwijl hij op dat uur me stond op te wachten. Hij had een uur gewacht en dan vertrokken terwijl ik een kwartiertje later buiten kwam en ook maar een uur had gewacht. Ik had alleen het telefoonnummer van IAESTE Turkije waar ik alleen "Sorry, I don't speak English" te horen kreeg. Na een nacht in een lukraak hotelletje waar ik op het internet snel in contact kwam met de juiste persoon was alles in orde. Na de

valse start kon mijn stage echt van start gaan.

Aangekomen in mijn "dormitory" maakte ik direct kennis met de andere IAESTE stagairs. Ik sliep in een kamer met de Oostenrijker Johannes, de Spanjaard Fabrico en de Pool Pioter. De kennismaking verliep zeer vlot en het werden heel snel mijn vrienden. Vanaf de eerste dag van mijn verblijf was er elk moment wel een activiteit in en rond Istanbul. Ik heb me geen moment moeten vervelen. De weekends bestonden traditioneel uit een feestje op vrijdag. Vervolgens een toeristische activiteit op zaterdag en zondag waarbij er genoeg rustige momenten in een café aanwezig waren.

Voor mijn stage zelf moest ik omstreeks kwart voor zes opstaan. Dit was voor mij, en zeker in de vakantie, hard om vol te houden. Ik nam dan tien minuten later een bus en vervolgens de

metrobus. Na een uur reizen kon ik een uur slapen in de “company bus” om eindelijk in mijn werk te arriveren. ’s Avond nam ik dezelfde weg terug en was ik rond kwart na acht terug in mijn kamer. Het reizen was een zwaar deel van mijn stage maar het is nu eenmaal Istanbul en “The Games of Thrones” vulden de uren in de bus.

In het werk was mijn eerste probleem de communicatie. De meeste werknemers konden geen Engels zodat ik veelal met handgebaren alles moest uitleggen. Dit zorgde er ook voor dat ik moeilijker werk voorgeschoteld kreeg, het was immers moeilijk voor hen om het me uit te leggen. Gelukkig waren er een paar werknemers die Engels spraken dat in de buurt van verstaanbaar was. Mijn kleine woordjes Turks dat ik daar heb geleerd werden zeer goed onthaald. Spijtig genoeg was de tijd te kort om heel veel Turks te leren, ik bleef dus bij enkele woordjes steken.

In het midden van mijn stage, omstreeks 7 Augustus moesten we veranderen van slaappleats. Ons stekje werd gesloopt (dat zegt wel hoe het er uitzag) en verhuisden we een kilometer verder naar een nieuwe slaappleats. De kamer was ruimer, we hadden een eigen bureau en sliepen maar met drie op een kamer. De prijs bleef hetzelfde ook al moesten andere IAESTE stagairs om een vreemde reden iets minder betalen. Net na ons verhuis gingen we op reis naar Bolu. Dit is een “klein” stadje in Turkije dat niet veel meer te bieden heeft dan goed en goedkoop eten. Het was een reis van eten en rusten aan mooie meren. Het leek wel een vakantie in mijn vakantie.

De weken erop begon de routine te komen. Ik kon de weg in Istanbul al veel makkelijker vinden, de weg naar mijn werk kon ik zelfs al dromen. Ik begon goed wegwijs te geraken in mijn werk en leerde veel over hoe Turken leven. Zo weet ik

hoe belangrijk het leger en de besnijdenis is voor Turken. Ook de manier om naar hun wc’s te gaan (zo een gat in de grond) heb ik aangeleerd. Als je de techniek kent is het al bij al niet zo moeilijk. Ik probeerde zoveel mogelijk Turkse gerechten en kwam zeer snel op baklava uit, ook al vond ik het zeer zoet naar mijn gewoonten. Dit was uiteraard allemaal vergezeld met de zeer typische Turkse çay (thee).

Na het bezoek van mijn ouders had ik alle (grote en kleine) toeristische trekpleisters in Istanbul gezien. Het einde kwam in zicht. Ik sleurde me door mijn laatste werkweek, het vroeg opstaan begon een zware tol te spelen. Die wekker om kwart voor 6 hoop ik toch niet veel meer te zetten. Het laatste weekend was volop genieten. We zochten de mooie plekjes uit en hadden een zeer gezellige tijd. Maar ja, afscheid nemen hoort nu eenmaal bij zo een reis. De laatste nacht brachten we door een jeugdhôtelletje. We moesten (weer) weg uit onze slaappleats. Het leek voor ons niet de moeite om voor 1 nacht nog iets te zoeken. De achterblijvers zaten wel in de problemen. Hun slaappleats voor in september werd maar niet geregeld. Dit kon op vele manieren beter, ze hadden vooral wat vroeger mogen beginnen zoeken en wat meer uitleg kunnen geven. Spijtig genoeg zijn de overblijvers verspreid over de stad, het zullen wat eenzamere dagen zijn.

Als ik terug kijk op mijn stage heb ik een ongelooflijk avontuur meegemaakt. Ik heb bij tijden afgezien en hard gewerkt maar ik heb vooral veel goede vrienden gemaakt, toffe activiteiten gedaan en echt eens kunnen leven in een andere stad. Het was tof om de Turken, de Islam en ook mijn eigen persoonlijkheid allemaal vanuit een ander standpunt te zien en ik ben zeker dat ik dit voor de rest van mijn leven ga onthouden!

TURKEY

UNITED KINGDOM

ALEXIS DUBOIS

The intern was working for the first time in a small company. The intern's impression in the beginning of his placement represented a really important step in confidence between the intern and his future colleagues. The first thing the intern received was not a theoretical presentation about his following project but a cup of tea followed by an informal conversation with his supervisor.

Following on this informal talk, the student received a coaching sessions about quality management, safety & first aid. The intern was impressed by all the quality management system inside a company, through how many tests and regulations a device needs to fulfil before being marketable. Therefore from the first day of work the intern was fascinated by all the different tasks an engineer achieves on a daily routine. The first week represented a very good induction of the intern and that was partly due to the fact that the company used to hire interns.

Concerning the information flow as explained in the introduction, several communication tools were offered and always related to a specific task. The intern did really experience the daily life of an engineer working in a small R&D company. At the arrival in the company after greeting the neighbouring colleagues, it is common first to check your emails and (meeting)-requests in case you missed one the day before. The

emails remain the main information flow between colleagues even if the intern also often went directly to the requested engineer to accelerate the information flow. The main and most efficient happening related to the information flow occurs every day of the week at 10.30 am. During this open meeting where the whole project team stands before the senior engineer with the "huge" Gantt chart next to him, adding new tasks, scratching old tasks. This picture remains as the typical example of the information flow between the engineers working on the same project. A small question during this meeting could lead to a quick brainstorming and a new idea or solution. The most important in this kind of meeting was to keep it short and efficient, that was the job

of the senior engineer who evaluates very quickly the job of every team member, commenting where needed, encouraging the colleagues struggling with a big problem. The senior engineer uses this opportunity also to connect the team members when needed for further advancement in the overall project. Such a meeting was a quick update for the whole team on last achievement and future short- and long-term deadlines.

Regarding the task flow, the intern didn't expect to have the possibility to choose his task out of several tasks in different department in such a small company with only 20 engineers. The supervising senior engineer relied first on the CV of the placement student in order to prepare a first set of possible tasks. After a common agreement, the

intern could choose his preferred task. During every task, the student was not supervised as much as it would be in an academic project. With this freedom, the student could imagine any solution to solve a problem such as the thermistor related problem. Important appeared to be the reliability of the solution. Having imagination and ideas makes one part of the solution, the second part resides in having confidence, order and assertiveness to convince the

colleagues your solution is the right one. During a task, the student discovered how the development of a product progresses. First of all, there is no exact planning with instructions to follow. The solution comes after a long process research, calculations, exchanges and trials & errors. Becoming aware of that, the intern tried to work more systematically and orderly in order to save time by avoiding small mistakes.

UNITED KINGDOM

WALES

WOUTER LANNEER

Juist gestart aan mijn 1ste master Elektrotechniek in Leuven, besepte ik al gauw dat mijn beste kans op nog een buitenlandse ervaring tijdens mijn studies een IAESTE stage was. Na mijn applicatie bleek ik in maart geselecteerd te zijn voor een stage in Oman, echter tijdens mijn examens in juni kreeg ik bericht vanuit Oman dat mijn stage toch niet doorging. Uiteindelijk slaagde ik erin om op het laatste nippertje nog een stage te verzilveren aan de universiteit van Cardiff in Wales. Definitieve bevestiging voor deze nieuwe stage kreeg ik op dinsdag 2 juli. Op zondag 7 juli vertrok ik halsoverkop richting Wales voor een hele zomer.

Door mijn zeer late selectie had ik niet veel tijd om nerveus te worden bij de aanblik twee maanden ver weg van huis te zijn, of te piekeren over hoe het zou zijn om in een mengelmoes van nationaliteiten terecht te komen. Welnu, ik heb me welgeteld twee uur eenzaam gevoeld tijdens mijn stage: vanaf het moment dat ik arriveerde op mijn kot de eerste dag tot het moment dat ik 's avonds de andere trainees ontmoette. Meteen het startschot van 8 intense weken.

Mijn project aan de universiteit van Cardiff, afdeling School of Computer Science & Informatics, was boeiend met uitstekende begeleiding en sloot mooi aan op mijn studies aan de KUL. Aan de universiteit ging het er zeer gemoedelijk aan toe: ik mocht zelf mijn werkuren kiezen en moest alleen zien dat het werk af geraakte, ik kreeg zelfs zonder probleem een dag vrij om deel te nemen aan de London Weekend

Cardiff,
Wales

georganiseerd door het London LC. Er was een plaats voor mij voorzien in een bureau samen met nog twee lokale studenten van Cardiff zelf. Deze twee Welshe studenten namen me geregeld mee naar de beste pubs van Cardiff waarbij ze me 'ale' leerden drinken, een paar woorden Welsh aanleerde en een lijst opstelden met typisch dingen van de UK die ik zeker moest proberen tijdens mijn verblijf: zoals het drinken van cider in Bristol en het proeven van marmite en Cornish pasty of een rugby match gaan zien.

Ik verbleef in een residentie van de universiteit samen met de andere trainees. Het was supergezellig aangezien we wel met 10 trainees in totaal waren en een gemeenschappelijke keuken hadden. Er was beurtrol zodat iedere avond twee anderen moesten koken wat als gevolg

had dat we steeds in een andere 'keuken' aten: van Chinees met noodles met ongelooflijk spicy chili-saus en Japans met rijst en sushi tot Spaanse fajitas! Het klikte ongelooflijk goed tussen

ons groepje, nochtans bestaande uit een mengelmoes van nationaliteiten. Het was zeer verfrissend en verruimend om al die nieuwe ideeën en inzichten op te doen die gepaard gaan met het rondhangen in zo'n unieke en vrolijke bende. 's Avonds, als de werkdag erop zat, planden we vaak nog een activiteit samen zoals in een park relaxen, gaan voetballen of basketballen, of iets in een pub gaan eten en drinken, uitgaan in het stadscentrum, en we zijn zelfs één keer gaan bbq'en op een strand in het nabijgelegen Penarth.

Ieder weekend maakten we ook fantastische uitstappen, was er geen uitgebreid weekendtrip

voorzien door het uitstekende London LC dan boksten we onze eigen uitstappen wel in elkaar. Zo zijn we een weekend gaan hiken in een mooi stukje Engeland genaamd Peak District. Bovendien zijn we ook gaan hiken in twee prachtige nationale parken in Wales: we zijn de Pen-y-Fan opgestapt in Brecon Beacons en in Snowdonia hebben we (ondanks het slechte weer) de hoogste berg van Engeland en Wales beklommen. We hebben alle andere trainees in de UK voor een dag verwelkomd in Cardiff en hebben de prachtige kliffen en stranden bezocht van de Gower peninsula op slechts anderhalf uur van Cardiff. We zijn naar het tweede grootste kasteel van de UK gaan

kijken in Caerphilly en hebben er deelgenomen aan het plaatselijke kaasfestival waarbij talrijke middeleeuwse shows te zien waren. Ik ben een weekend afgereisd naar London waar zowat alle trainees van de UK samenkwamen, heb deelgenomen aan West Country Weekend waarbij we o.a. Stonehenge hebben bezocht. We zijn zelfs op een verlengd weekend (door een feestdag op maandag met de nachtbus (in een vlaag van waanzin? :p) afgereisd naar het Schotse Edinburgh!

Zoals je kan lezen, waren alle ingrediënten aanwezig om mijn stage in Wales onvergetelijk te maken en om één van mijn meest memorabele zomers te beleven. Aan ieder die de kans van een IAESTE stage aangeboden krijgt, zeg ik: neem ze met beide handen aan!

WALES

ARE YOU READY FOR AN INTERNATIONAL INTERNSHIP?

Apply for IAESTE

- A-form from **5/11 to 15/12** : Choose 3 favourite countries
- B-form from **30/1 to 18/2** : Choose 3 favourite internships and write short motivation letters
- Nomination at **25/2** : Your internship is announced
- C-form from **26/2 to 4/3**

IAESTE BELGIUM

LC GHENT

IAESTE@vtk.ugent.be